

Christophoros

XXIX. évfolyam, 3. szám

Ingyenes kiadvány

2022. pünkösd – Pfingsten 2022

Az igazi változás a szívben történik

„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és gondoskodom róla, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.”

(Ez 36,26–27)

A három nagyünnepünk közül pünkösdöt sokan nem tartják jelentősnek. Ennek az lehet az oka, hogy az ezt megalapozó történetnek nincs olyan látványos külső eseménye, mint karácsonynak vagy húsvétnek, vagy akár más Krisztus-ünnepeknek. Pünkösd ugyanis belső változásról szól. A pünkösd történetben a lángnyelveknél és a szélzúgásnál sokkal fontosabbak a szem elől elrejtett, benső történések.

A mi életünkben sem mindig a külső események a legfontosabbak. Nagyon sok minden valahol bennünk dől el. Hogy pontosan hol, arra a prófétai ige két szót használ: Amikor a Biblia szívről és lélekről beszél, akkor sohasem csupán érzelmekre utal, hanem azokon felül az értelmünkre, akaratunkra, életerőnkre is, egész énünkre. Ezek ugyanis összefonódnak, és meghatározzák életünket.

Isten ígéje azt mondja, hogy ennek a belső világunknak van szüksége változásra, megújulásra. Sőt, új, másféle szívre és Istentől kapott lélekre szorulunk rá. Sokszor hisszük azt, hogy az életünk bajaira az a megoldás, ha külső változások történnek: ha a többi ember, a körülöttünk lévő világ változik meg. Az igazi kiutat mégsem ez, hanem a mi belső változásunk jelenti.

A testi szívet ki tudja cserélni egy sebész. Óriási változás, hogy egy új szívtől jobban működik a szervezet vérellátása, meghosszabbodhat a beteg élete. De azt a műtétet, amiről a próféta beszél, a legjobb szívspecialista sem tudja elvégezni. Isten viszont erre tett ígéretet. Ő teheti az érzéketlent érzővé, a szívtelet szeretni tudóvá. Isten akarata az, hogy a hideg kőszívek helyén érző szívek dobogjanak, hogy a halálra ítélték új esélyt, nem néhány ajándék évet, hanem örök életet kapjanak, hanem örök életet kapjanak.

Ezt az ígéretet, Isten régi tervét váltja valóra pünkösd. Ez a Szentlélek munkája, hogy új szívet, új lelket kapunk.

Dr. Tóth Károly

Lélek-zet

A legnagyobb ajándék

**„Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.”
(1Jn 4,13)**

Közösségbe kerülni Istennel, ráhangolódni Isten hullámhosszára. Vajon mit is üzen, hogyan szól hozzám, és mit szeretne mondani? Ezt a titkot megfejteni segít nekünk az ő Szentlelke. Amely nem látható, nem tapintható, nem ízelhető, mégis jelenvaló, Isten szeretetében megtapasztalható valóság. Amelyet Isten folyamatosan sugároz, mint egy szünet nélküli tápegység, amely akkor is biztosítja az áramot, ha pillanatnyi áramkimaradások adódnak. Közösségbe kerülni Istennel, beszélgetni vele sokféleképpen lehet. Például a természetet járva, rácsodálkozva a teremtettség szépségeire, belső szobánkban csendesen, imáinkban megszólítani őt, énekelve dicsérni, és hálat adni Istennek az ő megtartó kegyelméért. Pünkösd ünnepén kiáradt az Isten Szentlelke a tanítványokra és az őket hallgató sokaságra. Isten Szentlelke azóta is munkálkodik. Olyan erőforrás, amely megváltoztatja

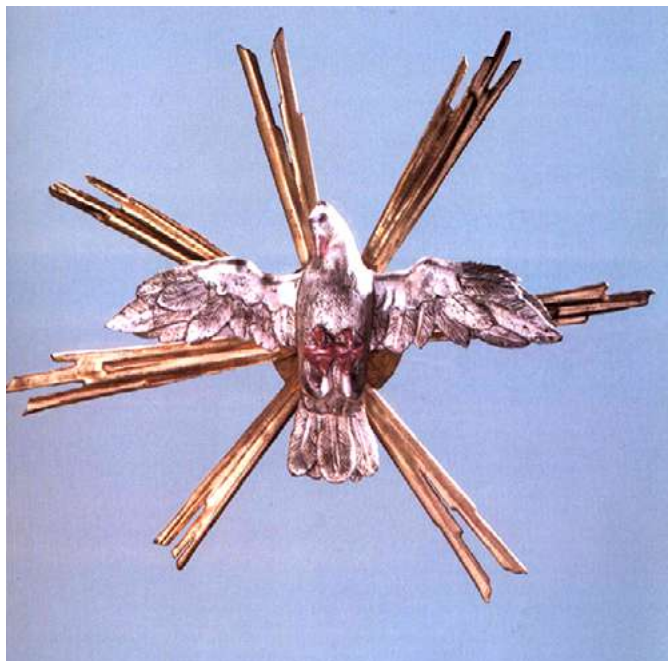
és átformálja életünket. Megmutatja számunkra Isten szeretetét, és ezáltal közel hozza hozzánk Jézust. Ő az aki megvigasztal, ha szomorúság ér bennünket, ha a halál közelsége rémiszt meg minket. Ő az, aki erősít és bátorít, hogy ne adjuk fel, ha nehézséggel kell megbirkóznunk. Ő az is, aki kiszabadít bennünket azokból a csapdákból, amelyekbe belefutunk. Kérjük Istentől a Szentlélek ajándékát és erejét!

Imádkozunk! Jöjj hozzám közel, Istenem, a te Szentlelked által! Vidámitsd meg a szívemet, és tölts el reménységgel, hogy ne rosszat gondoljak másokról, hanem bizalommal fogadjam szavaikat és tetteiket. Add, hogy én magam is megerősödjem a benned való hitben, és a tőled kapott szeretetet tovább tudjam sugározni embertársaim felé. Köszönöm, hogy életemet a te oltalmad alatt tudhatom. Ámen.

Szarka Éva (Szeretettforrás)

Egyszerű kezdet

„A világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseket; s a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket.” (1Kor 1,27)

Krisztus az ő országát tanulatlan laikusokkal és balga halászokkal kezdi el, akik a Szentírást nem is tanulták. A keresztyén egyház nyomorult koldusok botránkoztató igehirdetésével kezdődik, arról a názáreti

Jézusról, akit meggyaláztak, leköpdöstek, megcsúfoltak, s végül mint lázítót és istenkáromlót keresztre feszítve a leggyalázatosabban megölték. Erről a Krisztusról hirdetik pünkösdkor nyilvánosan, hogy erőszak és jogtalanság esett rajta, s akik megölték, azok Isten ellenségei, akik súlyosan vétkeztek, s Istent lángoló haragra ingerelték.

Csodálatos bátorság és hatalmas vigasztalás, hogy az apostolok pünkösdkor ilyet mernek prédikálni nyilvánosan!

Honnét volt ekkora erejük? Az igéből és a Szentlélektől. Nézd, minő ereje van Péternek! Nem is csupán Péternek, hanem a többieknek is. Mily biztosak a dolgukban! Mily erőteljesen markolnak bele a Szentírásba! Mintha százezer évig azt tanulták, és egészen kitanulták volna. Én nem tudnék olyan biztosan belemarkolni az igébe, pedig a Szentírás doktora vagyok. Ezek pedig halászok, akik a Szentírást nem is olvasták. A keresztyénység tehát szegény halászok igéjével, Isten szegényes, megvetett művével, a megfeszített názáreti Jézussal kezdődött.

Luther Márton (Jer, örvendjünk, keresztyének!, 235. o.)

Amikor feltámad a szél

Írta: Koczor Tamás és Bence Imre

Előadták 2022. május 26-án gyülekezetünk magyar konfirmandusai

(Néhány fiatal telefonnal a kezében ül, játszik vagy chatel. Kopognak. Valaki ajtót nyit.) (Nyílik az ajtó – belép az idegen – és furcsa hangon kérdezi:)

Idegen: Hol vagyok? Mi ez itt?

Konfis 1.: Konfirmációi óránk lesz!

Idegen: Tessék????

Konfis 2.: Templom! ... Egyház! ... Gyülekezet!

Konfis 1.: Ki vagy te? Új konfirmandus vagy?

Mit keresel itt? Ne hülyéskedj!

Idegen: Idegen vagyok! Jöttem, látni szeretnék!

Embert! Ismerni szeretnék! Igazságot!

Konfis 2.: Gyere, mutatunk valamit!

Talán megérted!

(Mutatják a jelképeket a karzat mellvédjén:)

Konfis 1.: Ez a könyv a Biblia.

Konfis 2.: Ez a kancsó a keresztséget jelképezi.

Konfis 1.: A kehely és az ostya az úrvacsorát.

Konfis 2.: A kereszt a hit jelképe.

Konfis 1.: A horgony a reményre utal.

Konfis 2.: A szív a szeretetre.

Idegen: És ez mi?

Konfis 1.: Ez a hajó az egyház jelképe.

Idegen: Hogyan? Meséljete róla!

Konfis 2.: Ül le, és nézd meg a jelenetünket!

Talán megérted, mi ez a hajó.

Utas 1.: Hé, van itt valaki?

Kapitány: Jövök már! Itt vagyok. Mit kívánnak?

Utas 2.: Azt mondták, hogy ebből a kikötőből indul olyan hajó, amelyik elvisz abba kikötőbe, ahová mindig is menni akartam.

Kapitány: Hát, azt nem tudom, hogy hol van az a kikötő, de egyet tudok, hogy itt van ez a hajó, nemsokára indul is. Eddig csak egyetlen utasunk van.

Utas 1.: Nagyszerű. Mi a hajó neve?

Kapitány: A hajó neve: „Ekklezia”.

Utas 4.: Mi ez? Valami görög név? Elég furcsa.

Kapitány: Igen. Görög. Magyarul azt jelenti: egyház.

Utas 1.: Szép név. Sajnos van egy kis problémám.

Kapitány: Mi lenne az?

Utas 1.: Nagyon félek a hajózástól.

Kapitány: Ó, ez nem ritka. Rengetegen vannak, akik félnek. Vannak, akik megveszik a jegyüket, de mégsem szállnak fel. Mások felszállnak, de az indulás előtt leugranak. Mit tehetnék önért?

Utas 1.: Bemutathatná például a hajóját.

Ha ismerem a felszerelést, talán könnyebb szívvel indulok útnak.

Kapitány: Itt jön a másodkapitány, ő majd segít önnek.

Másodkapitány: Jó napot! Miben segíthetek?

Utas 1.: Megmutatná a hajót? Szívesen megismerném, mielőtt felszállok rá.

Másodkapitány: Ó, ennek a hajónak története van.

Már az építése is nagyon érdekes volt.

Egy régi hajóból szerezték a hajó szerkezetéhez való dongákat.

Hajóács: Igen, igen! Mi is volt a neve? „Ószövetség”.

Igen. Ez volt annak a hajónak a neve:

„Ószövetség.” Szép, erős fából készült.

Az első donga Izrael története volt.

Másodkapitány: Ez azt jelenti, hogy ennek a hajónak a legrégebbi elemei egy család történetéhez kötődnek. Ábrahám volt az első olyan ember, akit Isten kiválasztott arra, hogy üzeneteit közvetítse a világ számára.

A vele kötött szövetség nem csupán arról szólt, hogy kap egy országot, ahol élhet, hanem arról is, népéből származik majd a Megváltó, aki megszabadítja az embert attól, hogy a bűn határozza meg az életét.

Hajóács: Ábrahám fia Izsák, annak a fiai Jákób és Ézsau, aztán Jákób fiai az első néhány nemzedéke a zsidó népnek. Hosszú és érdekes történetük során mindig velük volt Isten. Ő mentette meg őket a veszélyekben. Amikor elkerülnek Egyiptomba, rabszolgasorba, Mózes segítségével Ő szabadítja meg őket.

Másodkapitány: Ez már a második donga.

Hajóács: Letelepedésük idején, a bírák korában, és a királyság alatt mindig azon múlt a nép boldogsága, hogy mennyire ragaszkodtak Istenhez. Ezek az itt látható következő dongák.

Utas 1.: Ez a történet a hajó alkatrésze?

Másodkapitány:

Hát igen, ez egy ilyen különleges hajó.

Utas 1.: Mit lehet még látni itt?

Ácssegéd: Várjon még! A régi hajó elemeit beépítették az új szerkezetbe. Az volt ám a nagy építkezés!

Hajóács: Tulajdonképpen azért tud menni ma a hajó, mert a régi dongákra ráépült az új test.

- Matróz 1.: Mivel a régi hajó neve, amiből a dongák származtak, „Ószövetség” volt, ezért gyakran mondjuk, hogy ez a hajó az „Újszövetség” hajója.
- Utas 1.: Ha az Ószövetségben történetek és emberek vannak, gondolom, hogy az „Új szövetségben” is.
- Ácssegéd: Igen, igen. Itt van például ez a négy, csaknem egyforma elem. A négy evangélium: Máté, Márk, Lukács, János.
- Matróz 1.: Aztán az apostolok útjai és levelei.
- Ácssegéd: Hátul pedig a Jelenések könyve.
- Matróz 1.: Mindez azonban csak írás marad, csak olyan, mint a hajó teste. Így magában soha nem indulna el. Ennél sokkal több kell. Erről majd beszél a kormányosunk.
- Kormányos: Láttam már olyan hajót, amelyikre nem építettek mást. Azt hitték, elég csak a hajótest, a Biblia. Így aztán sodródtak össze-vissza.
- Ácssegéd: Persze a hajótest nagyon fontos. Ez tart mindent. Nem roppanthatja össze könnyedén holmi vihar vagy hullám.
- Utas 1.: A hajótest tehát a Biblia.
- Matróz 1.: Igen. De nézzük meg azt, ami megakadályozza a sodródást.
- Ácssegéd: Itt hátul látható a kormány. A kormány az ige hirdetés.
- Matróz 1.: Azért kell ige hirdetés hallgatnunk, hogy megértsük a Biblia üzeneteit.
- Ácssegéd: Enélkül csak hánykolódna a hajónk.
- Kormányos: Igen, igen. De azért van itt valami nagy titok. A többi hajónak is van kormánya, amivel a kormányos irányítja a hajó testét.
- Utas 1.: Így igaz. Itt nem így van?
- Kormányos: Nem. Ez a titok. Itt ugyanis olyan, mintha a hajótest akarná azt, hogy merre menjünk. Persze el lehetne térni ettől, de akkor – ezt én kormányosként nagyon tudom – valami rossz dolog történne. Így nem is volt soha bátorságom ehhez.
- Utas 1.: Tehát a Biblia szövege életre kel?
- Kormányos: Pontosan. Ez a jó szó: életre kel. Vannak, akik ezt soha nem értik és nem hallják, de ők nem is igazi kormányosok. Az igazi kormányos hallja és érti, hogy mit jelez a hajó. Különösen, ha feltámad a szél.
- Mind: Igen, amikor feltámad a szél.
- Matróz 1: Akkor hasítunk csak igazán!
- Ácssegéd: Már alig várom!
- Utas 2.: Vannak még más felszerelések is?
- Navigátor: Igen. Ilyen például a térkép. A térkép megmutatja azokat a vizeket, szigeteket, partokat és zátonyokat, amik között haladnunk kell.
- Utas 2.: Hadd nézzem!
- Navigátor: (kigöngyöli a térképet) Itt van! A legfontosabb ennek a fő áramlatnak a rajza. Azt mondja: Ne legyen más Istened!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 2.: Mindennél jobban kell Isten félnünk, szeretnünk, és benne bízunk.
- Navigátor: A második áramlat itt van, ezt sokan, még a nagy hajósok közül is semmibe veszik. Olvassuk csak: Ne vedd hiába Istened nevét!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 2.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy nevével ne átkozódjunk, ne esküdjünk, ne igézzünk, ne hazudjunk, se ne csaljunk, hanem nevét minden bajban segítségül hívjuk, imádjuk, és hálaadással dicsőítsük!
- Matróz 3.: A harmadik áramlat felrajzolása főleg a hajótest és a vitorlák szempontjából fontos.
- Matróz 2: Tényleg, a vitorlákat még nem is mutattuk!
- Matróz 3.: Szóval itt van ez az áramlat. Az a neve: Szenteld meg az ünnepnapot!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 3.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy igéjét és az ige hirdetését meg ne vessük, hanem szentnek tartjuk, örömet hallgassuk, és tanuljuk!
- Matróz 2.: Aztán a térképen még fontosak a kis szigetek, zátonyok, amiket ki kell kerülnünk. Rögtön az indulásnál van a mi szigetünk, ahol lakunk, de a partján veszélyek is leselkednek. A térképre ide az van írva: Tiszteld apádat és anyádat!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 3: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy szüleinket és elöljáróinkat meg ne vessük és meg ne haragítsuk, hanem tiszteljük, becsüljük és szeressük őket, nekik szolgáljunk és engedelmeskedjünk!
- Matróz 4.: Aztán itt jön egy nehéz szoros. Hajós legyen a talpán, aki itt át tud vergődni.
- Utas 2.: Melyik ez?
- Matróz 5.: A neve: Ne ölj!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 5.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy felebarátunk testét és életét meg ne sértsük, meg ne bántsuk, hanem

- segítsük őt minden testi bajban és életveszélyben.
- Matróz 4.: Szeszélyes sziklák, víz alatti örvények látszanak itt. Az van ráírva: Ne paráználkodjál!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 4.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy tisztán és szemérmesen beszéljünk és cselekedjünk, és hogy hitvestársát mindenki szeresse és megbecsülje.
- Matróz 5.: Ez pedig itt egy algamező. Ide nem szabad betévedni, mert a vízi növények lehúzzák a hajót. Az a neve: Ne lopj!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 5.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy felebarátunk pénzét és javait el ne vegyük, se hamis áruval vagy ravaszkodással meg ne szerezzük, hanem segítsük neki javait megtartani és keresetét javítani.
- Utas 2.: Na, ezt itt ismerem!
- Navigátor: Tényleg? Itt mélyvízi áramlatok vannak.
- Utas 2.: Igen, hallottam róla. Mindenféle mende-mondát, de biztos, hogy erről volt szó.
- Matróz 4.: Az könnyen lehet. Ez ugyanis éppen erről szól, a pletykákról, hazugságokról és ítéletésről.
- Matróz 6.: Az a neve: Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 6.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy felebarátunkat hazugságba ne keverjük, el ne áruljuk, háta mögött meg ne szóljuk, se rossz hírét ne költjük, hanem inkább mentsük, jót mondjunk róla és mindent javára magyarázzunk!
- Utas 2.: Itt van még két nagy folt egymás mellett. Ez mit jelent?
- Matróz 4.: Ez a gondolatokról és vágyakról szól. Két nagy ködfolt. Az egyik: Ne kívánd felebarátod házát! A másik: Ne kívánd felebarátod házastársát vagy bármiféle tulajdonát.
- Utas 2.: Mit jelent ez?
- Matróz 6.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy felebarátunk házára vagy örökségére álnokul ne törekedjünk, sem a jogosság látszatával azokat meg ne szerezzük, hanem segítsük és támogassuk, hogy azokat megtarthassa.
- Matróz 7.: Istent félnünk és szeretnünk kell, hogy felebarátunk feleségét, házanépét vagy barmát tőle el ne idegenítsük, erőszakkal el ne vonjuk, vagy hűtlenségre ne csábítsuk, hanem arra intsük őket, hogy nála megmaradjanak, és teljesítsék kötelességüket.
- Utas 2.: Nem nagyon lehet vidám az utazás. Mindenhol akadályok, tiltások, törvények.
- Matróz 7.: Nem, nem. A szabályok nemcsak azt mutatják meg, hogy merre nem szabad hajózni, hogy hol vár ránk veszedelem, hanem azt is, hogy sokkal több az a víz, ahol veszély nélkül, boldogan mehetünk. Főleg, amikor fúj a szél.
- Mind: Igen, amikor feltámad a szél.
- Matróz 6.: Akkor hasítunk csak igazán!
- Matróz 7.: Már alig várom!
- Matróz 8.: Nem elég csak a szigetekről, zátonyokról és térképről beszélni. Mondjuk el a titkot most! Az előbb már beszéltünk arról, hogy a hajótest hogyan szól bele a kormányzásba. Most mondjuk el, hogy már régen zátonyra futottunk volna a világítótorony nélkül.
- Matróz 7.: Igen. Ez igaz. Van itt valami titok valóban. Valahányszor nekiállunk, hogy a szigeteket és zátonyokat kerüljünk, mindig beleütközünk valamelyikbe. Olyankor szinte kilátástalan helyzetbe jutunk.
- Matróz 8.: Mintha minden zátonyokból, akadályokból, örvényekből állna.
- Első tiszt: De a világítótorony segít.
- Utas 2.: Hogy segíthetne egy világítótorony? Hiszen az csak áll valahol. Nem tud kormányozni.
- Első tiszt: Igen, de ez más. Ez a torony, mintha vonzana. Mintha átsegítene a zátonyokon. Mintha ő kormányozná cselekedeteinket.
- Utas 2.: Hol van ez a torony?
- Matróz 9.: János evangéliumában Jézus ezt mondta tanítványainak: „Még egy kis ideig közöttetek van a világosság. Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek!”
- Első tiszt: Jézus Krisztus keresztyéből értjük meg igazán azt, hogy Isten mennyire szeret bennünket.

Matróz 9.: Pál apostol ezt írja a Római levélben:
Isten... abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk. Sőt ezen kívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában.

Első tiszt: Amíg törvényekkel, zátonyokkal, akadályokkal szenvedünk, nem halad az egyház hajója. De Isten szeretete vonz minket. Így tudunk helyesen élni.

Matróz 9.: Amikor aztán meglátjuk, csak úgy röpül a hajó. Főleg, amikor fúj a szél.

Mind: Igen, amikor feltámad a szél.

Első tiszt: Akkor hasítunk csak igazán!

Matróz 9.: Már alig várom!

Utazó 4.: És van olyan, amikor nem látjátok a tornyot?

Matróz 10.: Bizony, hogy van. Akkor van csak nagy ijedtség!

Matróz 11.: De még akkor is van reményünk. Ugyanis van a hajón egy iránytű. Elég régi, sokszor elromlik, de mégis van. Nekem nélkülözhetetlen.

Utazó 4.: Ez az, amire az van ráírva: a hit?

Matróz 11.: (Megmutatja az iránytűt.)
Igen, ez a hit iránytűje.

Matróz 10.: Az iránytű azért érdekes, mert mindig ugyanarra mutat. Ahogy ide állunk vagy oda, mindig másfelé áll

a szerkezetben, de a mutató mindig a cél felé mutat.

Matróz 11.: A hit titokzatos dolog. Folyton mozog. Soha nem áll egy helyben, mégis irányt mutat. Emiatt tudunk biztosan haladni a cél felé. Nagy ajándék számunkra a hit iránytűje.

Matróz 10.: Bár a hajó tartozéka, mégis inkább egy távoli világot hoz be ide, a mi hajónkba.

Matróz 11.: Isten ajándéka a hit. Magunktól nem tudnánk soha, merre van Észak.

Vitorlamester: Na, most már majdnem mindent láttál. De nem mutattam meg még neked a vitorlákat.

Matróz 10.: A vitorlák fogják fel a szelet. Főleg, amikor fúj a szél.

Mind: Igen, amikor feltámad a szél.

Matróz 11.: Akkor hasítunk csak igazán!

Matróz 10.: Már alig várom!

Vitorlamester: A vitorlákat az istentisztelet árboca tartja. Az árboc ez a magas rúd, ami az ég felé mutat. Sokan azt hiszik, lehet menni a hajóval árboc és vitorlák nélkül, de ez nem igaz. Istentisztelet nélkül nem mozdul a hajó.

Utazó 4.: Mik ezek a bevések az árboc rúdján?

Matróz 10.: Az évek sokasága alatt mindenki hozzátett valamit az istentisztelet rendjéhez. Néha megújították, máskor a régi hagyományos rendek voltak a fontosabbak.

Matróz 11.: A bevések énekek, imádságok, zsoltárok, bibliai szakaszok, együtt liturgiának nevezzük. Ehhez tartozik még az ünnepek sokasága, a díszítések.

Vitorlamester: Elég hosszú lesz majd az út ahhoz, hogy végigtanulmányozd. De nézd csak a vitorlákat.

Matróz 10.: Két vitorla van. A két szentség.

Vitorlamester: Evangélikus egyházunkban két szentség van: a keresztség és az úrvacsora.

Matróz 12.: A mi hajónkon is ez a két vitorla van: a keresztség és az úrvacsora. Ezekbe kap csak igazán bele a szél.

Matróz 13.: (Kezébe veszi a keresztelőkancsót.) A keresztségben Isten gyermekévé fogadott minket. Nevünkön szólított. Bűnünket megbocsátotta, a meghalt és feltámadt Jézus Krisztushoz kötött minket.

Matróz 12.: Jézus parancsolta meg, hogy használjuk ezt a vitorlát, amikor ezt mondta:

- „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.
- Matróz 13.: Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”
- Matróz 12.: A másik vitorla az úrvacsora.
Ez is, mint a keresztség, az istentisztelet árbocához van erősítve.
- Utas 4.: Ezt is Jézus rendelte el?
- Matróz 13.: (Kezében a paténa.)
Igen. „A mi Urunk, Jézus Krisztus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, tanítványainak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiértetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.
- Matróz 14.: (Kezében a kehely.) Hasonlóképpen, miután vacsorált, kezébe vette a poharat is. Hálát adott, nekik adta, és ezt mondta. Igyatok ebből mindnyájan, e pohár az új szövetség az én véremlében, amely tiértetek és sokakért kiontatik bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”
- Matróz 13.: Az úrvacsorában Jézus Krisztus valóságos testét és vérének kapjuk kenyérben és borban.
- Matróz 14.: Vitorlák nélkül nem megy a hajó.
Főleg, amikor fúj a szél.
- Mind: Igen, amikor feltámad a szél.
- Matróz 13.: Akkor hasítunk csak igazán!
- Matróz 14.: Már alig várom!
- Matróz 15.: Na, most már mindent megmutattunk.
- Utas 4.: Igen. Értettünk is mindent. Szóval a hajó teste a Biblia.
- Matróz 14.: A régi dongákra, az Ószövetségre épült az Újszövetség. Persze ez valóban egészen új tartalmat hozott.
- Utas 4.: A térkép, a törvény. Ez ad útmutatót a haladáshoz.
- Matróz 15.: Igen, de a világítótorony nélkül nem jutnánk előre.
- Matróz 14.: A világítótorony Krisztus keresztese, az evangélium igazi mondanivalója. Isten szeretete vezet minket a bűn útvesztőiben.
- Matróz 15.: És itt van még az iránytű, ami a hit.
- Ez mindig a keresztre mutat, életünk minden helyzetében.
- Utas 4.: Az istentisztelet árbocán a két szentség.
- Matróz 16.: A keresztség és az úrvacsora.
- Matróz 15.: Ezek nélkül nem megy az egyház hajója.
- Utas 4.: És mindezt Jézus építette?
- Matróz 15.: Nem, ez ennél bonyolultabb.
Jézus nem épített soha hajót.
- Matróz 16.: Mégis minden, amit elmondott, megtanított, megmutatott, titokzatos módon hajóvá állt össze. Inkább olyan, mintha ő maga lenne a hajó.
Ezért szokták azt mondani, hogy az egyház Krisztus teste.
- Matróz 15.: Ő mutatta meg számunkra az igaz emberséget. Emiatt épült a hajó aljára a tőkesúly. Ez az igaz emberség nem engedi, hogy a hajó felboruljon.
- Matróz 16.: Ő mutatta meg számunkra a víz titkait. Az áramlatokat és útvonalakat.
Mert ezeket már régen elveszítettük.
- Matróz 15.: Pedig Isten teremtette ezeket.
- Matróz 16.: Ő a maga képmására teremtett minket.
Ez azt jelenti, hogy az emberségünk, amivel megalkotott, alkalmassá tett minket arra, hogy találkozzunk vele, hogy megszólítsuk őt az imádságban, hogy meghalljuk üzeneteit, hogy megértsük szándékait. De aztán a víz, a tenger számunkra járhatatlanná vált.
- Matróz 15.: Jézus tett újra hajósokká bennünket.
Elültette bennünk azt a vágyat, hogy tengerre szálljunk.
- Utas 4.: És soha nem romlik el ez a hajó?
- Matróz 17.: De még mennyiszor! Számtalanszor kellett már renoválni. Sőt, mindig renoválni kell.
- Matróz 18.: A legjelentősebb renoválást a nagy hajós, Luther Márton és társai tették 1517-ben. Addigra már sok minden rossz volt a hajón. Az oldalát algák borították. A vitorlák szakadtak, hiányosak voltak. Egy csomó idegen elemmel pótolták a valódi felszerelést, amik csaknem elsüllyesztették szegény hajót.
Szinte működésképtelenné vált.
- Matróz 17.: Azt a nagy renoválást nevezzük reformációnak. Azóta neveznek minket az evangéliumról, a Jézus Krisztusról szóló örömhírről evangélikusoknak.
- Matróz 18.: Persze ez nem változtat azon, hogy a hajó mai utasainak is mindig figyelniük kell, hogy nem romlik-e el valami. Jobb azt

- azonnal helyrehozni.
- Utas 4.: Szeretnék én is felszállni erre a hajóra. Tudom, hogy ez az a hajó, ami elvisz engem abba a kikötőbe, ahová mindig is menni akartam.
- Matróz 18.: Akkor szálljatok fel! Csak egy utasunk volt eddig, csatlakoztatok ti is. Azt sem ígérem, hogy sokáig utasok maradtok. Mi mind, akik itt vagyunk, utasként érkezünk, de már mindegyikünknek van valami feladata.
- Utas 4.: Mikor indulunk már?
- Matróz 17.: Itt a szép hajó. Minden készen áll. Bárcsak feltámadna a szél!
- Mind: Igen, amikor feltámad a szél.
- Matróz 18.: Akkor hasítunk csak igazán!
- Matróz 17.: Már alig várom!
- Utas 4.: Tényleg. Mi van a széllel? Azt hittem, hogy ez az Istentől megáldott hajó megy szél nélkül is.
- Matróz 19.: Sajnos nem. Igaz, a szél, amiről beszélünk, kicsit más. A szél neve: Szentlélek. Nem is annyira valami, inkább valaki. A Szél személy. Él, mozog, hat, szól. Ő hajtja a hajót.
- Matróz 17.: Nélküle hiába szép a hajó. Hiába működik rajta minden. Hiába vagyunk mi erősek és bátrak. Bizony nem haladunk egy lépésnyit sem.
- Matróz 19.: Ez a legrosszabb. Amíg az előkészületről vagy a hajózásról van szó, addig az a lényeg, hogy mit tudunk. De ilyenkor megáll a tudományunk. Csak várni tudunk, és imádkozni.
- Matróz 17.: Az azért nem semmi. Sokszor éppen az imádság használ a legtöbbet.
- Matróz 19.: Most viszont állunk. Nyoma sincs semmilyen szélnek. És így van ez már régóta.
- Matróz 17.: Sokan azért hagytak már itt minket, mert nem remélték, hogy valaha föltámad.
- Matróz 19.: Mit tehetnénk?
- Matróz 17.: Túl sokat nem.
- Utas 4.: (Meglátja az Utazót, rámutat.) Ő kicsoda?
- Matróz 19.: (Ő is rámutat, mindenki arra néz.) Ő a mi utasunk. Nem hittem, hogy előjön. Azt hittem, alszik.
- Hajóács: Úgy látszik, felébredt.
- Ácssegéd: Nézzétek, mit csinál!
- Matróz 1.: Odaáll a hajó orrába. Csak bele ne essen a vízbe.
- Kormányos: Most kinyújtja a kezét a felhők felé.
- Navigátor: Megkapó látvány. Nézzétek a felhőket, mintha a kezével mozgatná őket.
- Matróz 2.: (Csodálkozva.) Emberek! Feltámad a szél. Nézzétek! Nézzétek! Feltámad a szél.
- Matróz 3.: Mozdulnak a vitorlák!
- Kapitány: (Kiabálás, kis zűrzavar, rohangálás.) Mit mozdulnak? Dagadnak a vitorlák! Indulhatunk! Horgonyt fel! Gyorsan, horgonyt fel! Indulás!
- Másodkapitány: Horgonyt fel! Matrózok, indulás! Dagadnak a vitorlák.
- Matróz 4.: Ezt ő tette!
- Matróz 5.: Kicsoda? Az utasunk? Ezt ő tette?
- Matróz 6.: Ő hozta meg a szelet?
- Utas 4.: Ez lehetetlen. Nem lehet a szélnek parancsolni.
- Matróz 7.: Márpedig ezt ő tette! Ő támasztotta fel a szelet.
- Mind: Ki ez az ember, hogy a szél és a felhők engedelmessé válnak neki?
- Matróz 8.: Akkor ő nem lehet más, csak Jézus, aki uralkodik földön és égen.
- Első tiszt: Ő Jézus, Isten egyszülött Fia.
- Matróz 9.: Ő Jézus, az értünk meghalt Krisztus.
- Matróz 10.: Ő Jézus, aki harmadnapra feltámadt!
- Matróz 11.: Ő Jézus, az egyház Ura.
- Vitorlamester: Ő Jézus, a mi Urunk.
- Utas 1.: Ő Jézus, az én Uram.
- Utas 2.: Feltámadt a szél!
- Utas 4.: Most hasíthatunk csak igazán!
- Kapitány: Már alig vártam.
- Idegen: Ez érdekes volt! És úgy érzem, hogy már nem vagyok itt idegen! Felszállhatok én is hajóra?
- Matróz 10. (felolvassa): Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségén kívül álló idegenek, reményesség nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egygő tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben Istennel a kereszttel, miután megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus.

Gyülekezetünk életéből

Konfirmáltak 2022 pünkösdjén

magyar nyelven

Abdai Dia
 Bendekovics Bálint
 Buza Kristóf
 Csóka Szintia
 Dörner Petra
 Fancsali Balázs
 Fekete Dóra
 Frikton Nimród
 Füzi Sára
 Gárdai Zsófia
 Hegedüs Levente Lukács
 Heiner Huba
 Illés Erik Csaba
 Iványi Nóra
 Jankó Ilona
 Janzsó Olivér
 Kelemen Emma

Kozák Márk András
 Laborczy Sára
 Liziczai Ákos
 Madarász Tamás Levente
 Nagy Dániel Máté
 Pfeiffer Zoé Dorina
 Pratscher-Hart Botond Lajos
 Réthy Lilla
 Simon Jakab
 Simon Lili Éva
 Szücs Olívia
 Takács Barnabás
 Takács Laura
 Tardos Rudolf
 Tóth Leonárd
 Török Kíra Mirtil

német nyelven

Fazakas Szidónia
 Gabnai Flórián
 Horváth Ádám
 Horváth Csenge Miranda
 Nagy Alina
 Ollé Angéla
 Pinezits Hanna
 Pinezits Márkó
 Polyányi Barna
 Schnell Benjamin
 Vajda Júlia
 Wagner Karolina
 Wilfing Dávid

Gyülekezeti délelőtt az „egy reménységre kapott elhívás” jegyében

A járványhelyzet javulásával végre újra együtt ünnepelt a gyülekezet. Május 15-én közös, kétnyelvű úrvacsorás istentisztelettel kezdődött gyülekezetünk minden rétegét összehívó napunk. A változatos zenei közreműködők, a jól érthető kétnyelvűség, az együtt jelen lévő korosztályok mind-mind annak a tapasztalatát erősítették, hogy Isten a különbözőségekből is képes, sőt szeretne egyet alkotni. Mindez pedig közös reménységünkben teljesedik ki. Az istentisztelet keretében köszöntöttük az immáron húsz éve gyülekezetünkben helyettesítő istentiszteleti szolgálatokat végző Gertraud Wintert, és itt kapták meg gyülekezetünk díját az idén érettségiző, legaktívabb fiatalok. (A 11 díjazott fiatalhoz személyes hangon szóló írás újságunk 27. oldalán olvasható.)

A nap folytatásában a gyerekeknek előbb a Kalimba gospelkórus tartott interaktív koncertet, majd hitoktatók vezetésével játékos feladatokon keresztül idézték meg a tanítványok elhívását. A jó időben szokásos aszfaltrajzolás sem maradt el. Ezzel párhuzamosan a gyülekezeti ház nagytermében játékos vetélkedőre gyűltek össze a gyülekezet ifis és felnőtt tagjai, melynek keretében a gyülekezet történetével, jelenével és jövőjével kapcsolatos ismereteket és elképzeléseket lehetett bemutatni. Az ifi közös éneklésre hívta az összes jelenlévőt az alkalom befejező részében, melyet végül pizzázás zárt. Nem közhely, átélt valóság, hogy a sokszínűségünk olyan érték, mely egységben is képes megmutatkozni, és mely által olyan közösség él, ahová nagyon jó tartozni.

Pelikán András

Mit jelent számomra az istentisztelet?

Ha két szóval lehetne csak összefoglalnom, hogy mit jelent számomra az istentisztelet, akkor ezeket választanám: találkozás és ünnep.

Természetesen mindkét szó mögött megannyi jelentéstartalom áll, amiből végül összeáll egy, az élettemhez ma már újra szervesen hozzátartozó alkalom.

Amikor kislány voltam, édesapám és nagymámam minden vasárnap elvittek az istentiszteletre. Akkor nem volt kérdés, hogy megyek-e vagy sem, vittek, és én mentem. Sokáig nehéz volt végigülnöm az egy órát, amiből én csak az énekeket, illetve Balikó Zoltán bácsi prédikációit szerettem, amelyekre nem lehetett nem odafigyelni. Szemléletes példákon, olykor dörögdelmes szavain keresztül belémégtek alapértékek, irányok, axiómák, amelyek egész életemben végigkísérnek. Akkoriban nem szerettem az istentisztelet „többi részét”. Dízletnek tartottam. Kívülről fújtam az állandó részeket. Ugyanakkor magamban fel voltam háborodva, ha valami oknál fogva a megszokott szövegrészekben változás volt.

Később bekapcsolódtam a gyermek-istentiszteletbe. Ezt nagyon szerettem! A 80-as években még messze nem volt annyi alkalmazott pedagógiai módszer a bibliai történetek szemléletes közvetítésére, mint manapság, mégis a mai napig emlékszem azokra a németországi testvérgyülekezettől kapott, színes

papírképekre, amelyekkel egy filctáblán bármilyen történet életre kelt.

Konfirmáció után mintegy tíz évig az IFI határozta meg a gyülekezethez való tartozásomat. Szinte nem volt olyan vasárnap, hogy ne vettünk volna közösen részt az istentiszteleten, és természetesen számtalan gyülekezeti alkalmon. Ez olyan erős kötelék volt számomra, és bátran mondhatom, mindannyiunk számára, hogy nem volt szükségünk semmi másra. Ez volt a közösség. Az egyetlen. Megtanultuk, átértük a szolgálat örömét, megértettük, hogy az aktív részvételünk, szolgálatunk, áldozatunk nélkül egy gyülekezet csak olyan, mint egy színházi előadás, ahova az emberek szépen felöltözve beülnek, várják az előadást, kapni akarnak valamit, lehetőleg „szép”, „kellemes” legyen, aztán hazamennek és minden megy tovább az életükben, mint azelőtt.

Átértük, megértettük, hogy az istentiszteletre a templom nem magától lesz tiszta, az oltárra nem magától kerül a virág, a gyertya, az úrvacsorai bor is sokkal több, ha azt valaki hálából, áldozatként hozza, az elszakadt énekeskönyvek újrakötése, rendbetétele sem mesebeli kismanók munkája. Az istentiszteleten elhangzó imádságok, a zsoltár felolvasása, ha abba a gyülekezet tagjai – kicsik és nagyok, fiatalok és idősek egyaránt – bekapcsolódnak, a közösség megélését, az egymáshoz és az Egyhez tartozást erősítik.

Életemben egy hosszabb kanyar következett, amelyben volt elfordulás, más utak keresése, (ma már tudom, hogy egyoldalú) vitatkozás Istennel, gőg, duzzogás és persze nehézségek, küzdelmek, terhek, amikkel hatalmas öntudatomnak köszönhetően egymagam akartam megbirkózni. Mindez egészen addig fokozódott, mígnem minden, addig biztosnak hitt fogódzó eltört, széthullott, szétesett. Gyakorlatilag az egész életemet újra kellett definiálni, mint amikor egy számítógépen megnyomjuk a reset gombot...

Ekkor jöttünk Sopronba, ahol az ismeretlenben, az idegenben, a bizonytalanságban egy dolog volt halványan felsejlő mentőöv: evangélikus vagyok, és itt van evangélikus gyülekezet!

Ebben az időszakban vasárnaptól vasárnapig kezdtem élni. Kapaszkodtam mindenbe, ami ismerős: a gyerekkoromban bevésődött szövegrészekbe, az emlékeimben kissé porosan megmaradt dallamokba, Robi ismeretlen ismerősnek szánt köszönéseibe, a lelkészek maszkon is átsugárzó biztató mosolyába, a Mocorgó foglalkozások családias légkörébe.

Aztán egyszer csak rádöbentem, hogy itthon vagyok. Nem baj, ha nem ismernek, nem baj, ha minden idegen, nem baj, ha minden még bizonytalan, és

szokatlan, de az életemnek kerete, tartóoszlopa van és ehhez szervesen hozzátartozik az, hogy rendszeresen járok istentiszteletre. Ilyenkor ünneplőt húzok, ezzel külsőleg is kifejezve, hogy nem hétköznapi eseményre megyek: találkozóra.

Mert itt találkozom az én megtartó Istenemmel, kiszámíthatóan, biztosan, csalódások nélkül. Letehetem az előző hét terheit, nehézségeit, hálát adhatok, megélhetem a közös imádság erejét, az úrvacsorában a valódi közösséget Istennel, és útravalót, vezérfonalat kapok a következő hétre.

Jó érzés hétről hétre ismerős-ismeretlen arcokkal találkozni, akikről egyelőre csak annyit tudok, hogy ide járnak, de ha az utcán elmegyünk egymás mellett, egy mosoly bátorítóan hat.

Ma már másképp látom az istentisztelet részét is. Amit a prédikáción kívül korábban egy étel díszítésének, tálalásának gondoltam, ma már alapvető

hozzávalóinak tekintem. Felismertem, hogy a hitünk nem ragadhat meg a gyerekkori állapotában, feladunk, hogy mint minden tudásunkat, ezt is fejlesszük. Tudatosabban vagyok jelen, élem meg az istentisztelet minden percét. Időmhöz és lehetőségeimhez mértén igyekszem részt venni a szolgálatban is, ezzel szeretném kifejezni, hogy családtagnak érzem magam, és a család – mint tudjuk – csak úgy működik igazán, ha minden tagja tesz érte.

„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeiket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,1-2)

Buchert Eszter

Kilátásaink

A révfülöpi ifi-hétvége margójára

Három nap Révfülöpon – az ifi számára jól ismert program, ami mégis mindig más és mindig új. Ezúttal kilátásainkról, perspektívákról gondolkodtunk közösen és kis csoportokban, képeket vagy filmet nézve, a révfülöpi és a balatonboglári kilátóra is felmászva. Hogy személyesen vagy éppen közösen milyen jövő felé nézünk, és miképpen van befolyásunk is a jövőnk-

re, vagyis röviden hogy milyenek a kilátásaink, arra sokféle gondolatunk lett. Az viszont közös, és egészen biztos, hogy a minket szerető Isten kezében is tudhatjuk mindezt, és hogy az egymás felé való nyitott szeretetünk is támogató, biztonságot sugárzó háttérrel ad ehhez.

Pelikán András

Emlékezés Gárdai Edit néniire – In Gedenken an Gárdai Edit néni

Wie oft habe ich mir vorgenommen, dass ich Edit néni besuche, sie erzählen lasse über meine Kindheitsjahre, als ich sie regelmäßig in der Kirche traf. Jetzt bleibt die Erinnerung. Ich habe sie vor mir, mit ihrem sanften Lächeln, ihrer liebevollen Stimme, ihrem mütterlich warmen Blick. Leb wohl, Edit néni! Du hast uns sehr viel gegeben!

Ich verweise auf die Fastenzeit-Ausgabe des Christophoros 2017, wo wir ihr Bibelwort und ihre Gedanken lesen können.

Hirschler Katalin

Es sollen hier noch Worte der Erinnerung und Dankbarkeit stehen, wie Edit néni uns in Gedanken erhalten bleibt:

In memoriam

Gárdai Ernőné Kardos Edit

Néhány hete, egy szép napos tavaszi délutánon mosolyogva fogadtál, és örömet fejeztél ki a lekvárok és kompótok láttán. Örülök, hogy nem kell kérnem, mert épp most fogyott el az utolsó – mondtad.

Gyerekekről, unokákról, a böjti időszakról, a nehezen érkezni akaró tavaszról beszélgettünk. Azzal búcsúztam, hogy húsvét után ismét jövök.

Megdöbbenett a hír, hogy az égiek hazaszóltotak. A látogatás helyett egy borús, hűvös, szinte ősz idéző napon, a szitáló esőben kísértünk utolsó utadra.

Mennyi közös emlék ért véget!

Emlékszem, kislány voltam, amikor nagymammával kimentünk a Bécsi úti kertbe és meglátogattuk szüleidet. Egy mosolygó nagylány nyitott ajtót és kedvesen beinvitált. Hiszen ismerem – mondtam nagymamámnak, a Szent György utcából. Ott játszik a harmóniumon.

Évekkel később, amikor a barátnőd és jövendőbelid a zöldhatáron távozott, maradtál. A tisztesség így kívánta meg – mondtad. Hosszú éveken keresztül hűségesen vártál, majd közös megegyezés után kezdet nyújtottad gyermekeid édesapjának. A barátság azonban élethosszig megmaradt a két család között.

Közben munkába álltál. Emlékszem, amikor a hó-

viharban, kora hajnalban házunk előtt mentél az úton. Nem késhetsz el a munkahelyedről, bármilyen hosszú és nehéz is az út.

A gyülekezet egyik oszlopos tagjaként kántori szolgálatot, a Gusztáv Adolf-gyűjtésben aktív részvételt vállaltál. S közben hosszan sorolhatnám mindazon feladatokat, amelyekben részt vettél. Presbiteri megbízatásod idején lelkiismeretesen foglalkoztál a gyülekezet anyagi feladataival. Hányszor szólaltál fel, és igyekeztél felhívni a testvérek figyelmét a szabályok betartására, a takarékos gazdálkodásra, szeretetteljes, de határozott hangon. Soha egyetlen határidőt nem mulasztottál el, nem halasztottál. Te voltál maga a precizitás és a szeretet erején keresztül ható törvények betartásának példája.

Emlékszem arra a gyűlésre, amikor a püspöki fenyegetés hatására elnémultak a testvérek. Te felálltál, s mint Luther egykoron, határozott, de szelíd hangon a presbitérium nevében visszautasítottad a vádakat. Nem hagyjuk magunkat megfélemlíteni, nem félünk a civil életre kiható retorziótól sem, kiállunk az igazság mellett – mondtad.

Több mint ötven évig voltál kántor. Csilingelő szoprán hangod mint megannyi angyali cseppet szólt a harmónium mellől, vagy az énekkarban.

Az év végi összevont javadalmazásokat felkeresítve minden évvégén visszafizetted a gyülekezet pénztárába. Hiába erősködtek a lelkészek: Nem pénzért teszem, hanem az Urat szolgálom – hárítottál.

Látom magam előtt cseperedő fiadat, amint az istentiszteletre hozod őket. Hány idősebb gyülekezeti tag szólt rosszalóan, amiért a fiuk néha-néha beleszóltak a prédikációba. Az istentisztelet végén mosolyogva kértél elnézést és a válaszod elnémította a morgolókat:

Nem lehet elég korán az Úr házába vezetni a gyermekeket.

Nem felejtem el, amikor olyan nagy szeretettel vigasztaltad Ernő fiadat, amíg mi Zoltán szemé világáért imádkoztunk. Vigasztalni, erősíteni kell őt is – mondtad.

Milyen angyali mosoly ült arcodon, amikor Gábor és Andi lányunk anyák napján együtt szavalt és énekelt az óvodában.

Megannyi emlék, kedves gesztus, mosoly és biztató, szeretetteljes szó.

Amikor a betegség következtében ujjaid már nem fogadtak szót, Ernővel a gyülekezetnek ajándé-

koztátok elektromos orgonátokat. Már nem vesszük hasznát – mondogattad.

Sokszor beszélgettünk lakásajtótok előtt vagy lakásokban, amikor a házban lakó barátnőmet mentem meglátogatni. Örömmel mesélted, hogy a betegségben van segítségetek. Az Úr mindig csodálatosan gondoskodik rólatok.

Aztán bekövetkezett a nap, amikor ez már kevés lett. Be kell költözni az otthonba.

Mennyire tiltakoztál, hogy igénybe vedd azt a lehetőséget, amelyet a Szeretetotthon építések a vezetőség és presbitérium határozatba foglalt: „Egy szobát anyagi felajánlás befizetése nélkül kell fenntartani olyan személy részére, aki sokat tett a gyülekezetért.”

Lehajtott fejjel fogadtad a döntést, mely szerint tőled nem fogadunk el hozzájárulást, hiszen életed során már sokkal többet adtál, ezt az összeget te már réges-régen megelőlegezted.

De mit mond a többi lakó? – kérdeztél vissza. Semmit – mondtam, mert ismernek, és tudják, hogy a gyülekezet szolgálatába állított életeddel kiérdemelted.

Minden látogatást örömmel vettél. Asztalodon feküdt az énekeskönyv és a Biblia. Búcsúzáskor együtt imádkoztunk a családért és a gyülekezetért. Amikor hangod elvesztette fényét, az énekek szövegét mondogattuk, azzal búcsúztunk.

Utolsó találkozásaink egyikén hallottam tőled – egyetlen egyszer életemben – panaszt. Az Úr Isten mindig tenyerében hordozott, most miért ad ekkora keresztet? – kérdezted szomorúan.

Most is a tenyerén hordoz, csak kevésbé érzed – mondtam. Aztán imádkoztunk és megbékélten búcsúztunk.

Hiszem, hogy az utolsó napokban, órákban is kezében tartott.

Köszönöm, hogy életem sok-sok percének tanúja voltál és példaképem lettél.

Az Úr áldja meg utódaidat ezer ízig!

Nyugodjál békében!

dr. Farsangné Bérci Márta

Drága Editke!

Fájó szomorú szívvel lépkedtem, amikor utolsó utadon elkísértelek.

Eszembe jutott, hogy az evangélikus egyház által hogyan ismerkedtünk meg. A soproni

evangélikus gyülekezet számvevőszéki ellenőrzésekor találkoztunk először. Már az első alkalommal közel kerültünk egymáshoz. Én elmeséltem Neked, hogyan kerültünk Sopronba.

Meséltem Neked gyermekeimről és a beszélgetésünk során kiderült, hogy abban a társasházban éltek Ernő bácsival, ahol fiam feleségének a szülei is élnek.

Megtaláltuk a közös hangot nemcsak a munkában, de a magánéletben is.

Te is meséltél a családról, fiaidról, unokáidról. Mit dolgoztál a nyugdíjazásod előtt, hogyan kerültél közelebb a soproni gyülekezethez. Szeretettel meséltél gyülekezeti elkötelezettségedről is. A számvevőszéki munka mellett a kántorizálásodról is boldogan beszéltél. Amikor névnapod alkalmával telefonon köszöntöttelek, imádságos énekkel köszönted meg. Amikor visszaemlékszem az elmúlt évekre (2002–2022) akkor nemcsak az együtt töltött számvevőszéki munkára gondolok vissza, hanem azokra az időkre is, amikor az Ibolya úti otthonodban látogattalak meg, és Te örömmel ajándékoztál meg a kertetekben termő almával. Igyekeztem én is süteménnyel meghálálni jószágodat. Amikor már nem dolgoztunk a gyülekezeti számvevőszékben, akkor sem feledkeztünk meg egymásról. Az Otthonba kerüléskor is igyekeztelek meglátogatni egy-egy istentisztelet alkalmával. Ernő bácsi elvesztésekor is próbáltam fájdalommal osztozni, és amikor egyedül maradtál, az Otthonban sem felejtettelek el meglátogatni.

Az egyházi munka által ismertelek meg. Szorgalmas munkádat így utólag is megköszönöm, valamint azt a jószágot, szeretetet, amit felém nyújtottál.

Boldogan nézek fel az égre, és tiszta szívvel kívánom, hogy a mennyei országban is olyan boldog legyél, mint itt a földi életben.

Mindig szeretettel fogok rád gondolni itt a földi életben, és remélem boldog találkozásunk lesz a mennyei országban.

Hajnalné Kati

Amikor húsvéthétfőn kiderült, hogy kiért is leng a fekete zászló a gyülekezeti házon, az istentisztelet-ről elmenőben, azok közül, akik együtt mentünk egy darabig, mindegyikünknek volt egy kedves története Editről. Köztiszteletben álló személyiség volt. Ahogy ő szeretettel fordult mindenkihez, ugyanezt váltotta ki a vele szembenállókól.

Régi emlékem, hogy amikor egy úrvacsorás istentiszteleten szolgált, és az úrvacsora alatt „háttérzeneként” diakonissza nagynéném számára ismert és szeretett dallamokat játszott, az istentisztelet után idős nagynéném erősen igyekezett kifelé, hogy találkozhasson vele és megköszönhesse a diakonissza léteére emlékeztető élményt.

Amikor később nagynéném temetését szerveztem, megkértem Editet, hogy vállalja a kántorizálást és a temetés előtti negyed órában játsszon olyan énekeket, amiket csak ők ketten tudtak. Valóságos ünneppé varázsolta a búcsúztatót. Köszönet érte utólag is.

Hajduné Siklósi Zsuzsa

Deutsche Seiten

Eine gemeinsame Vision

Warum bist du nicht du gewesen?

In dem Jahr, als der König Usija starb, sah ich den Herrn sitzen auf einem hohen und erhabenen Thron und sein Saum füllte den Tempel. Serafim standen über ihm; ein jeder hatte sechs Flügel: Mit zweien deckten sie ihr Antlitz, mit zweien deckten sie ihre Füße und mit zweien flogen sie. Und einer rief zum andern und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Herr Zebaoth, alle Lande sind seiner Ehre voll! Und die Schwellen bebten von der Stimme ihres Rufens und das Haus ward voll Rauch. Da sprach ich: Weh mir, ich vergehe! Denn ich bin unreiner Lippen und wohne unter einem Volk von unreinen Lippen; denn ich habe den König, den Herrn Zebaoth, gesehen mit meinen Augen. Da flog einer der Serafim zu mir und hatte eine glühende Kohle in der Hand, die er mit der Zange vom Altar nahm, und rührte meinen Mund an und sprach: Siehe, hiermit sind deine Lippen berührt, dass deine Schuld von dir genommen werde und deine Sünde gesühnt sei. Und ich hörte die Stimme des Herrn, wie er sprach: Wen soll ich senden? Wer will unser Bote sein? Ich aber sprach: Hier bin ich, sende mich! (Jesaja 6, 1–8)

Als das Volk Israel durch die Wüste zieht, gibt es den Moment, in dem Mose Gottes Gesicht sehen möchte. Der aber weist Mose ab: „Mein Angesicht kannst du nicht sehen, denn kein Mensch wird leben, der mich sieht.“ Dann stellt Gott den Mose in eine Felspalte, hält seine Hand über ihn und zieht in all seiner Herrlichkeit an ihm vorbei. Schließlich darf Mose Gott hinterhersehen, aber sein Angesicht schauen, das darf er nicht und das darf auch kein anderer Mensch.

Der Prophet Jesaja aber sieht Gott in all seiner Größe und Majestät. Vielleicht darf er das, weil es ja – anders als bei Mose – „nur“ eine Vision ist und nicht die erlebte Wirklichkeit. Und es ist wahrhaftig ein gewaltiges Bild, das der Prophet schaut: Der Saum des göttlichen Gewandes erfüllt den ganzen Tempel. Gott sitzt auf einem hohen, erhabenen Thron. Auch die Serafim, geflügelte Wesen aus Gottes Hofstaat, sind riesengroß. Sie rühmen Gott und unterstreichen damit noch, was dem Propheten ohnehin vor Augen ist: „Heilig, heilig, heilig ist der Herr Zebaoth, alle Lande sind seiner Ehre voll!“ Dazu bebte die Erde und alles ist voller Rauch.

Wir können es uns gut vorstellen und verstehen, wenn sich Jesaja jetzt seiner eigenen Winzigkeit und Schuld bewusst wird: „Wehe mir, ich vergehe! Denn ich bin unreiner Lippen und wohne unter einem Volk von unreinen Lippen, denn ich habe den König, den Herrn Zebaoth, gesehen mit meinen Augen.“

Es geht hier also um eine Vision. Was kann man mit Visionen anfangen? „Wer Visionen hat, sollte zum Arzt gehen“, hat der deutsche Altkanzler Helmut Schmidt einmal gesagt. Einerseits hatte er Recht. Die

Dinge müssen Hand und Fuß haben. Nicht nur in der Politik, sondern auch im alltäglichen Leben brauchen wichtige Entscheidungen eine feste und durchschaubare Grundlage, klare Gedanken und Ideen. Das, was nicht belegbar und ungewiss ist, scheint immer gefährlich zu sein. Und Visionen, die eher zum Bereich der Psychopathologie gehören, sind für die Menschen selbstverständlich beängstigend.

Wenn wir einer Sache, einem Vorgang folgen und ihn durchschauen können, dann gibt uns das Sicherheit. Wie bei einem Orchester, bei dem alle Musiker dasselbe Stück spielen und nicht einer beim ersten Musikstück, ein anderer schon beim nächsten und ein dritter schon bei einem noch späteren Musikstück angelangt ist. Also, Ordnung gibt uns Sicherheit.

Eine Vision hingegen macht aber immer unsicher, auch wenn sie nicht psychopathologisch begründet ist, sondern vielmehr ein großer Traum ist. Eine Vision, ein Traum ist unfassbar, unbegreifbar. Und obwohl wir eine Vision, wie sie Jesaja hatte, wahrscheinlich nie erlebt haben, ahnen wir dennoch, dass Visionen und Träume unglaublich wichtig sind, um das Leben zu gestalten. Wir Menschen brauchen einfach Visionen und Träume, die uns weiterbringen und das Leben besser und schöner machen. Manche brauchen sie, um kleinere Schritte im Leben zu bewältigen, andere brauchen sie, um etwas Größeres zu unternehmen. Und man muss wirklich Mut haben, wenn man einer Vision folgen oder einen Traum verwirklichen will.

Wenn die Bibel von Visionen erzählt, hat das eine besondere Richtung: Es geht weder um konkrete poli-

tische Richtungen, noch um Hinweise für persönliche Lebensplanungen. Sondern es geht um den Willen Gottes. Das aber hat natürlich auch auf das persönliche, alltägliche und berufliche Leben des Menschen Auswirkungen.

Wo Menschen in der Bibel Visionen haben, da erhalten sie meist eine Aufgabe von Gott. Und ob sie wollen oder nicht, ob sie geeignet sind oder nicht – beziehungsweise: ob sie sich für geeignet halten oder nicht –, ob sie jung oder alt sind: egal.

Was sie überhaupt von Visionen halten, ist auch zweitrangig. Die Hauptsache ist, sie werden berufen und gesandt. Weil der, der auch im Jesajabuch als „heilig, heilig, heilig“ gepriesen wird, das will. Wie hier beim Propheten Jesaja.

Aber lassen wir nun Jesaja. Kommen wir zu uns. Denken wir an unsere Visionen und Träume. Ich denke, jeder von uns hat sich in seinem Leben schon einmal berufen gefühlt, etwas ganz Bestimmtes, etwas Besonderes zu tun. Etwas, wozu man Mut brauchte. Etwas, was man so verfolgt wie eine Vision. Etwas, was andere vielleicht als unsinnig oder verrückt erachteten. Und nur sie waren davon überzeugt, dass daraus trotz allem etwas werden wird.

Und sicherlich hat fast jeder von uns auch schon das Gegenteil getan: Das heißt: Er hat nichts dafür getan, eine große Vision, einen großen Traum zu verwirklichen.

Ein Christ darf Visionen und große Träume haben. Auch eine Kirchengemeinde darf es wagen, et-

was Größeres zu träumen. Auch in einer Welt, in der man sich immer weniger richtig orientieren kann. Auch in einer Welt, in der man immer mehr Erfahrungen sammelt, die verunsichern oder verwirren. Unsere große Vision ist doch, dass wir alle von Gott berufen werden, seine Kinder zu sein. Unsere gemeinsame Vision, dass wir alle dazu berufen sind, Gottes Zeugen zu sein.

Martin Buber hat in seiner Sammlung von jüdischen Erzählungen eine kleine Legende aufbewahrt. Nach dieser Legende war Rabbi Sussja vor seinem Ende und sprach: „In der kommenden Welt wird man mich nicht fragen: Warum bist du nicht Mose gewesen? Man wird mich fragen: Warum bist du nicht Sussja gewesen?“

Vielleicht werden wir auch gefragt: Warum bist du nicht du gewesen? Wo sind deine Träume als Mann, Frau, Mensch, Freund, Arbeiter, Vater, Mutter geblieben?

Vielleicht werden wir gefragt: Warum sind wir nicht die Gemeinde Gottes, die Kinder Gottes gewesen? Wo sind unsere Visionen als Christen, als Mitarbeiter und Boten Gottes geblieben?

Jesaja darf Visionen haben und wird von Gott berufen. Ich darf Visionen haben und damit rechnen, dass Gott auch mich beruft. Wir als Kirchengemeinde dürfen Visionen und Träume haben und damit rechnen, dass Gott auch uns beruft.

Eszter Manke-Lackner

Ein biblisches blaues Band

Unterwegs auf den „Wasserwegen“ der Bibel

„... zum frischen Wasser“ führte der Gottesdienst, den die dreizehn deutschen Konfirmanden Ende April gemeinsam gehalten und gestaltet haben. Dabei kamen sie dem Wasser in der Bibel auf die Spur. Mehrere Jugendliche unterstützten sie in diesem Gottesdienst, indem sie vor den Gedichten die jeweilige Bibelstelle verlasen.

Einführung (Alina Nagy)

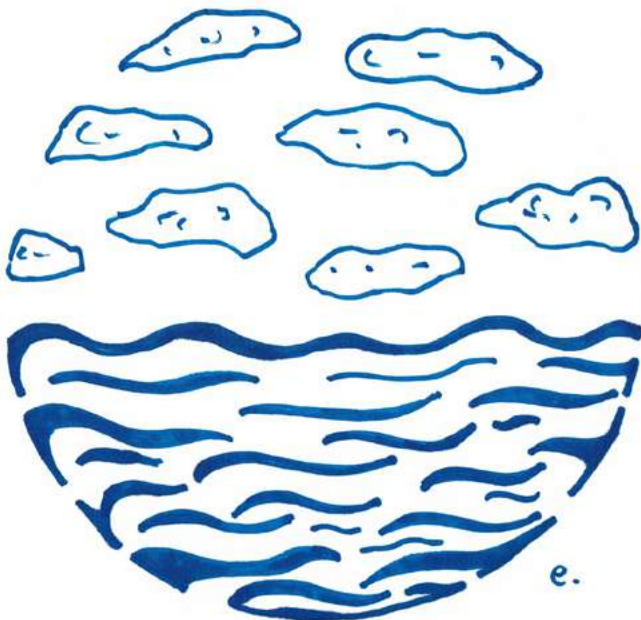
Das Wasser kann Wachstum und Gedeihen geben.
Ohne es gibt es kein Leben.
Es macht, dass die Blumen blüh'n
und taucht Wiesen in saftiges Grün.
Es dient zu mehr, als dem Auge zur Zier.
Es belebt alles, auch Mensch und Tier.

Es kann reinigen und den Durst uns stillen,
wenn wir mit ihm das Trinkglas füllen.
Doch Wasser hat noch ein andres Gesicht:
Ganz ungefährlich ist es nicht.
Es kann überschwemmen und birgt Gefahr,
auch das stellt uns die Bibel dar.
Zwischen Himmel und Erde,
zwischen Wasser und Land
zieht sich das Wasser wie ein blaues Band
durch die Bücher der Bibel in vielen Geschichten.
Mal kann es beleben, mal kann es vernichten.
Wasser in der Bibel – da fällt uns viel ein:
Wir schau'n heute in biblische Geschichten hinein.

Die Schöpfungsgeschichte

(Bibeltext: Hanna Józsa – Gedicht: Flórián Gabnai)

Im ersten Kapitel der Bibel heißt es: „Am Anfang schuf Gott Himmel und Erde. Und die Erde war wüst und leer, und Finsternis lag auf der Tiefe; und der Geist Gottes schwebte über dem Wasser. Und Gott sprach: Es sammle sich das Wasser unter dem Himmel an einem Ort, dass man das Trockene sehe. Und es geschah so. Und Gott nannte das Trockene Erde, und die Sammlung der Wasser nannte er Meer. Und Gott sah, dass es gut war.“

Über dem Wasser schwebt Gottes Geist,
wie es am Anfang der Bibel heißt.
Das Wasser scheint, wenn in der Bibel wir lesen,
so, als wäre es immer schon da gewesen.
Erst hat Gott an des Wassers Ordnung gedacht,
dann erst hat er Tag und Nacht gemacht.

Erst dann erwachte die Erde zum Leben,
das er zu Erde, im Wasser und in der Luft hat gegeben.
Heute sieht jeder in Nah und Fern
die großen Schöpfungswerke des Herrn.

Die Sintfluterzählung

(Bibeltext: Borcsi Kovács – Gedicht: Lina Wagner)

Gott sprach zu Noah: „Ich will eine Sintflut kommen lassen auf Erden. Aber mit dir will ich meinen Bund aufrichten, und du sollst in die Arche gehen mit deinen Söhnen, mit deiner Frau und mit den Frauen deiner Söhne. Und du sollst in die Arche bringen von allen Tieren, von allem Fleisch, je ein Paar. Und die Sintflut war vierzig Tage auf Erden, und die Wasser wuchsen und hoben die Arche auf und trugen sie empor über die Erde.“

Als Gott auf die Welt sah, war er voll Wut.
erschuf er doch die Erde einst gut.
Doch die Menschen haben sich dann bekriegt.
Das Böse hat oft über das Gute gesiegt.
Das störte Gott ganz vehement,
drum hat er die Erde überschwemmt.
Nur Noah und die Seinen hat er verschont.
Sie haben mit Tieren die Arche bewohnt.
Unter Wasser war alles Land.
Doch als die Taube ein Zweiglein fand,
war klar, dass man

das Schlimmste überstanden nun hat.
Die Arche lief auf den Berge Ararat.
Bald verließen Mensch und Tier dann den Kahn,
woraufhin das Leben wieder begann.
„Nie mehr werd' ich die Erde mit Wasser vernichten“,
weiß die Bibel von Gottes Entschluss zu berichten.
Und Gott schloss mit Noah zu jener Stund'
mit dem Regenbogen als Zeichen den Bund.

Mose im Weidenkorb

(Bibeltext: Regina Király – Gedicht: Csenge Horváth)

Im 2. Buch Mose lesen wir: „Als Moses Mutter ihren Sohn nicht länger verbergen konnte, nahm sie ein Kästlein von Rohr für ihn und verklebte es mit Erdharz und Pech und legte das Kind hinein und setzte das Kästlein in das Schilf am Ufer des Nils. Und die Tochter des Pharao ging hinab und wollte baden im Nil, und ihre Dienerinnen gingen am Ufer hin und her. Und als sie das Kästlein im Schilf sah, sandte sie ihre Magd hin und ließ es holen. Und als sie es auftat, sah sie das Kind, und siehe, das Knäblein weinte. Da jammerte es sie.“

„Gott gebe, dass mein Kind wird überleben“,
dachte die Mutter

und sah dem Weidenkorb hinterher.

Dieser Abschied, er fiel ihr so schwer.

Doch war keine andere Chance gegeben.

So trieb der Korb mit dem Kind auf dem Nil,
bis der Pharaonentochter ins Auge er fiel.

Das Kind war gerettet,

es mag wie ein Wunder klingen.

Die Pharaonentochter ließ

das Kind dann zu sich bringen.

Von nun an sollte es Mose heißen –

und Gott sollte ihm den Weg dann weisen,

doch das ist schon eine andre Geschichte,

von der dann nicht mehr ich berichte.

Wie Mose einst, so sehen auch wir:

Scheint alles verloren, öffnet sich eine Tür.

Er kann uns bewahren, schützen und tragen.

Wir sind in Gottes Hand – an allen Tagen.

Die Israeliten mussten Zwangsarbeit verrichten.

Doch weiß die Bibel zu berichten,
dass Gott einen Ausweg daraus sieht,
indem das Volk mit Mose flieht.

Eine Flucht ist leichter gesagt als getan.

Die Probleme fangen schnell schon an.

Die Ägypter lassen die Israeliten nicht geh'n,
sondern versuchen ihnen im Wege zu steh'n.

Die Flucht des Gottesvolks droht schon zu scheitern,
denn bald, am Schilfmeer, geht es nicht weiter.

Es scheint alles verloren, alles vergebens.

Droht nun Zwangsarbeit bis ans Ende des Lebens?

Doch Gott ist bei ihnen und weiß einen Rat:

Der Stab, den Mose in Händen hat,

der teilt das Meer und ermöglicht die Flucht.

Das Gottesvolk hat schnell das Weite gesucht.

Erst als die Ägypter ins Schilfmeer kamen,

brach das Wasser über ihnen zusammen.

Manchmal scheint alles verloren zu sein,

doch dann sehen wir: Gott fällt etwas ein.

Scheint alles verloren und ist uns zum Weinen,

eröffnet Gott Wege, die unmöglich uns scheinen.

Der Auszug aus Ägypten

(Bibeltext: Elmira Bali – Gedicht: Hanna Pinezits)

Über den Auszug der Israeliten aus Ägypten lesen wir: „Als Mose seine Hand über das Meer reckte, ließ es der HERR zurückweichen durch einen starken Ostwind die ganze Nacht und machte das Meer trocken, und die Wasser teilten sich. Und die Israeliten gingen hinein mitten ins Meer auf dem Trockenen, und das Wasser war ihnen eine Mauer zur Rechten und zur Linken. Und die Ägypter folgten und zogen hinein ihnen nach, alle Rosse des Pharao, seine Wagen und Reiter, mitten ins Meer.“

Das Wasserwunder in der Wüste

(Bibeltext: Barnabás Orbán – Gedicht: Júlia Vajda)

Als es die Israeliten in der Wüste dürstete, sprach Gott zu Mose: „Nimm deinen Stab in deine Hand, mit dem du den Nil schlugst, und geh hin. Siehe, ich will dort vor dir stehen auf dem Fels am Horeb. Da sollst du an den Fels schlagen, so wird Wasser herauslaufen, dass das Volk trinke.“

Kaum vorstellbar, wie die Israeliten leiden.
 Sie sind wirklich nicht zu beneiden.
 Ringsum nur Wüste und Sand um sie her.
 Dazu macht die Hitze das Gehen schwer.
 Sie haben auf diesem staubigen Gelände
 nur Durst und sind mit den Nerven am Ende.
 Doch sind sie auch in Gottes Hand.
 Er hat schon ihre Not erkannt.
 „Mose, du sollst an den Felsen klopfen,
 dann wird Wasser aus dem Felsen tropfen.“
 Gott half dem Volk in seiner Pein,
 die ihnen die Wüste brachte ein.
 Auch wir erleben Wüstenzeiten,
 auch wir kennen manche Schwierigkeiten.
 Doch wissen auch wir: Gott ist da!
 Er hilft uns weiter, er ist uns immer nah.

Zum frischen Wasser

(Bibeltext: Katinka Ollé – Gedicht: Ádám Horváth)

Im Psalm 23 heißt es: „Der HERR ist mein Hirte, mir wird nichts mangeln. Er weidet mich auf einer grünen Aue und führet mich zum frischen Wasser. Er erquicket meine Seele. Er führet mich auf rechter Straße um seines Namens willen.“

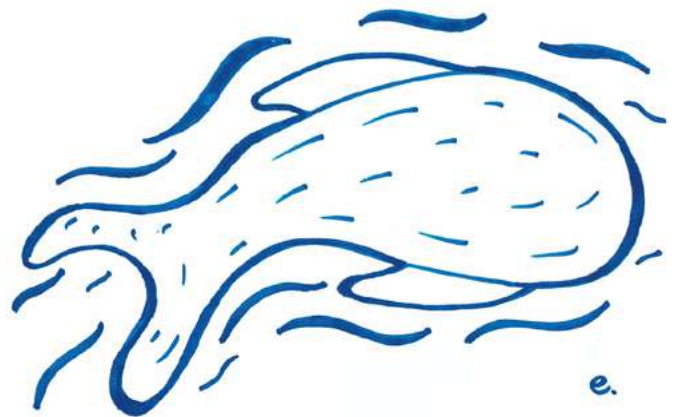

Die Geschichte vom Wüstenwunder noch im Ohr
 stellen wir den Psalm 23 vor:
 Manchmal sind wir abgespannt,
 Manchmal fehlt uns allerhand.
 Manchmal sind wir matt und leer.
 Manchmal, da geht gar nichts mehr.
 Gott sagt dann: „Ich weiß, wie’s um dich gerade steht.
 Doch glaube daran, dass weiter es geht!
 Vertraue mir ruhig, du wirst es auch spüren,
 denn ich werde auf dem Wege dich führen!
 Zum frischen Wasser werd’ ich dich leiten.
 Mein Schutz wird dich dorthin begleiten.
 Ich bestärke dort auch deine Seele,
 auf dass es dir an nichts mehr fehle.“

Jona im Sturm auf dem Meer

(Bibeltext: Luca Horváth – Gedicht: Benjamin Schnell)

Im Jonabuch lesen wir: „Jona wollte vor dem HERRN nach Tarsis fliehen und kam hinab nach Jafo. Dort betrat er ein Schiff, um nach Tarsis zu fahren, weit weg vom HERRN. Da ließ der HERR ein großes Ungewitter auf dem Meer aufkommen, dass man meinte, das Schiff würde zerbrechen. Da fürchteten sich die Leute sehr und sprachen zu Jona: Was hast du da getan? Denn sie wussten, dass er vor dem HERRN floh; denn er hatte es ihnen gesagt. Da sprachen sie zu ihm: Was sollen wir denn mit dir tun, dass das Meer stille werde und von uns ablasse? Denn das Meer ging immer ungestümer. Er sprach zu ihnen: Nehmt mich und werft mich ins Meer, so wird das Meer still werden und von euch ablassen. Denn ich weiß, dass um meinetwillen dies große Ungewitter über euch gekommen ist.“

Jonas Faulheit ist prominent.
 Eine Geschichte, die jeder kennt.
 Gott bat Jona, Ninive zu bekehren.
 Doch Jona wollte sich dagegen wehren.

Statt nach Ninive zu zieh’n,
 wollte er nach Tarsis flieh’n.
 Er dachte sich, und zwar voll Frust:
 „Auf Mühe hab’ ich keine Lust.“
 So floh er – und zwar schnell wie nie,
 doch auch das kostet Energie.
 Er bestieg ein Schiff, doch ein Sturm kam auf.
 Dann nahm die Tragödie ihren Lauf.
 Schutzlos waren in Sturm und Wind,
 die auf dem Schiff gewesen sind.
 Dann warfen sie Jona über Bord,
 doch war sogleich ein Fisch vor Ort,
 der – und das lesen wir in der Bibel auch –
 Jona ans Festland brachte in seinem Bauch.
 Manchmal können wir wie Jona sein:
 Dann fallen uns viele Dinge ein,

die wir tun, um Aufgaben zu umgeh'n,
 doch bald können wir dann seh'n:
 Die Idee zur Flucht, die scheint erst recht fein.
 Doch vor Aufgaben fliehen bringt letztlich nichts ein.

Die Heilung am Teich Betesda

(Bibeltext: Kata Szabó – Gedicht: Márkó Pinezits)

Im Johannesevangelium heißt es: „Es ist aber in Jerusalem beim Schaftor ein Teich, der heißt auf Hebräisch Betesda. Es war aber dort ein Mensch, der war seit achtunddreißig Jahren krank. Als Jesus ihn liegen sah und vernahm, dass er schon so lange krank war, spricht er zu ihm: Willst du gesund werden? Der Kranke antwortete ihm: Herr, ich habe keinen Menschen, der mich in den Teich bringt, wenn das Wasser sich bewegt; wenn ich aber hinkomme, so steigt ein anderer vor mir hinein. Jesus spricht zu ihm: Steh auf, nimm dein Bett und geh hin! Und sogleich wurde der Mensch gesund und nahm sein Bett und ging hin.“

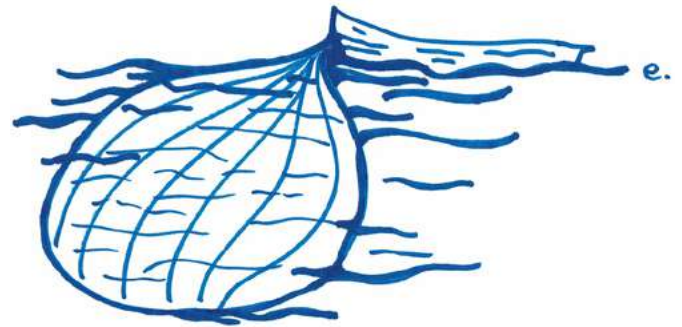

Betesda ist ein Sehnsuchtsort.
 „Ach wäre ich doch auch bald dort!“
 Das denkt sich ein Mann, der geht sehr schlecht,
 zum Wasser zu eilen gelingt ihm nicht recht.
 So steigen andre ins Wasser hinein,
 sie werden geheilt und sind dann froh,
 doch der Mann schaut immer nur hintendrein.
 Das ist schon seit vielen Jahren so.
 Doch dann kommt Jesus, dem sein Leid er klagt.
 Und darauf hat Jesus zu ihm gesagt:
 „Steh auf, nimm dein Bett und geh!“
 Und vorüber sind sein Leid und sein Weh.
 Noch genau in derselben Stund'
 war der kranke Mann wieder gesund.
 Im See Bethesda konnten Kranke gesunden,
 viele haben dort Heilung gefunden.
 Doch sind wir durch diese Geschichte im Klaren,
 dass wir auch Heilung und Hilfe erfahren,
 wenn wir unser Leben auf Jesus bauen
 und wenn wir seinem Wort vertrauen.

Der Fischfang

(Bibeltext: Adam Krutzler – Gedicht: Angéla Ollé)

Im Lukasevangelium wird erzählt: „Jesus stand am See Genezareth. Und er sah zwei Boote am Ufer liegen; die Fischer aber waren ausgestiegen und wuschen ihre Netze. Da stieg er in eines der Boote, das Simon gehörte. Er sprach zu Simon: Fahre hinaus, wo es tief ist, und werft eure Netze zum Fang aus! Und Simon antwortete und sprach: Meister, wir haben die ganze Nacht gearbeitet und nichts gefangen; aber auf dein Wort hin will ich die Netze auswerfen. Und als sie das taten, fingen sie eine große Menge Fische und ihre Netze begannen zu reißen. Und sie winkten ihren Gefährten, die im andern Boot waren, sie sollten kommen und ihnen ziehen helfen. Und sie kamen und füllten beide Boote voll, sodass sie fast sanken.“

In jener Nacht sollten Fische ins Netz gelangen,
 doch die Fischer haben nichts gefangen.
 Doch als Jesus mit ihnen fuhr im Boot,
 beendete dies schon ihre Not.
 Das Netz war ganz voll und drohte zu reißen.
 Damit will diese Geschichte verweisen
 auf Jesus, der seinen Segen bringt
 und mit dem alles leichter gelingt.
 Was einst galt, das gilt auch im Heute und Hier:
 Habe ich Jesus ganz nah bei mir,
 dann wird er mir seinen Segen schenken
 und mich mit dem, was ich brauche, bedenken.
 Er wirkt heut' noch Wunder – und in diesem Lichte
 hören wir auch die nächste Geschichte:

Jesus und Petrus auf dem Wasser

(Bibeltext: Fabian Kruse – Gedicht: Barna Polyányi)

Im Matthäusevangelium heißt es: „Das Boot war schon weit vom Land entfernt, da kam Jesus zu ihnen und ging auf dem Meer. Und da ihn die Jünger sahen auf dem Meer gehen, erschrakten sie und riefen: Es ist ein Gespenst!, und schrien vor Furcht. Da sprach Jesus: Seid getrost, ich bin's; fürchtet euch nicht! Petrus aber antwortete ihm und sprach: Herr, bist du es, so

befiehl mir, zu dir zu kommen auf dem Wasser. Und er sprach: Komm her! Und Petrus stieg aus dem Boot und ging auf dem Wasser und kam auf Jesus zu. Als er aber den starken Wind sah, erschrak er und begann zu sinken und schrie: Herr, rette mich! Jesus aber streckte sogleich die Hand aus und ergriff ihn und sprach zu ihm: Du Kleingläubiger, warum hast du gezweifelt?

Jesus ist übers Wasser zu den Jüngern gelangt, doch sie haben ihn nicht gleich erkannt. Als Petrus sah, dass Jesus Wunder tut, fasste er gleich neuen Mut. „Ich möchte das Wunder nicht nur seh'n, ich möchte auch selbst übers Wasser geh'n.“ Er stieg aus dem Boot, und erst schien es zu glücken, doch dann ließen sich die Zweifel blicken. Petrus versank in stürmischen Wogen. Dann hat Jesus ihn aus dem Wasser gezogen. Auch wir möchten Wunder manchmal erleben, dafür können wir zu Gott dann beten. Bringen wir unser Gebet vor ihn, macht er manchmal möglich, was unmöglich schien. Und haben wir Zweifel, haben wir schnell erkannt: Jesus reicht uns auch die rettende Hand. Wir seh'n, wenn wir unser Leben gestalten, lohnt es sich, Wunder für möglich zu halten.

Das Wasser des Lebens

(Bibeltext: Viktória Wilfing – Gedicht: Dávid Wilfing)

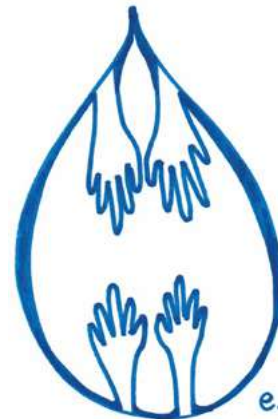
In der Offenbarung heißt es: „Ich bin das A und das O, der Anfang und das Ende. Ich will dem Durstigen geben von der Quelle des lebendigen Wassers umsonst.“ Lebendiges Wasser – das ist Gottes Geist, es ist eine Quelle, aus der schöpfen wir können und die auf ein gelingendes Leben verweist, wenn wir uns zu Gott bekennen. Der Geist Gottes hilft uns zu lieben, zu hoffen, zu glauben, und Nachsicht zu üben. Er hilft uns, Gott unser Vertrauen zu schenken, und gibt, dass wir gut über andere denken: Auch der andere ist Gottes geliebtes Kind, genauso, wie auch wir selber es sind. Der Geist hilft, das Gute im Leben zu seh'n. Er hilft uns auch, Gottes Wort zu versteh'n. Sein Wort, das im Anfang war und auch noch heut, das immer besteh'n wird in Ewigkeit. Gott ist A und O, Anfang und Ende. Geben wir uns doch in seine Hände, dann wird es gut sein, das werden wir seh'n, denn wir können aufrecht durchs Leben dann geh'n. Gott möchte uns etwas Wichtiges geben:

ein gelingendes, frohes und glückliches Leben. Dafür gibt er uns seinen Geist, der uns stets auf Gott verweist.

Der Taufbefehl

(Bibeltext: Magdaléna Fazakas – Gedicht: Szidónia Fazakas)

Am Ende des Matthäusevangeliums spricht Jesus zu seinen Jüngern: „Mir ist gegeben alle Gewalt im Himmel und auf Erden. Darum gehet hin und lehret alle Völker: Taufet sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes und lehret sie halten alles, was ich euch befohlen habe. Und siehe, ich bin bei euch alle Tage bis an der Welt Ende.“

Wasser in der Bibel – wie könnt's anders sein: Natürlich geh'n auf die Taufe wir ein. Wir sind getauft, Gott gab uns sein Ja. Das ist unverrückbar, das ist ganz klar. Sein Ja zu spüren, das bedeutet uns viel, doch sagt uns schon lange unser Gefühl: Wir möchten auch Ja zum Glauben sagen, auf dass wir heute und an allen Tagen unser Leben auf Gott bauen, dass wir uns ihm anvertrauen. Wir sagen zur Taufe, zu Gott unser Ja, das wird bald – zu Pfingsten – wahr. So geh'n wir der Konfirmation entgegen, und bitten, dass Gott in unsrem Leben uns in Gutem und Schwerem, an jedem Tage segne, schütze, behüte und trage. Mögen auch Sie es heute spüren, dass Gott uns durchs Leben möchte führen. So gelte allen, die heute hier sind: Auch du bist Gottes geliebtes Kind!

Reime: Holger Manke

Illustrationen: Eszter Manke-Lackner

Inspiziert durch den Konfirmandengottesdienst „... zum frischen Wasser“

Wassertropfen

Ich sitze im Bus, höre ungewollt einer Klage zu: „Schon wieder regnet es! So ein schlechtes Wetter!“ Dabei regnete es Wochen, sogar Monate hindurch kaum. Überall Risse in der Erde – und das im Frühjahr. Ich dagegen bin überglücklich, erleichtert, möchte am liebsten jauchzen und wünsche, nicht das erste Mal in dieser Jahreszeit, dass ich endlich wieder mal so richtig bis auf die Haut nass werde und in Gummistiefeln durch Pfützen und Schlamm waten könnte, wie kleine Kinder es so gerne tun. Dann würde sich auch die Natur erholen und in Hunderten von grünen Farben leuchten.

Wasser ist Kraft

Am Rande der Negev-Wüste, unweit von Eilat und der Bucht stand an der Straßenkreuzung ein Warnschild. Als ich es erblickte, musste ich lachen. Darauf zu sehen war nämlich ein Auto, wie es von einer riesigen Wasserwelle fortgerissen wird. Ein makabrer Scherz, dachte ich bei mir, hier sieht man ja monatelang kein Wölkchen am Himmel, geschweige denn Regenwolken. Wozu die Warnung? Ich wurde sofort eines Besseren belehrt: Wenn in den nahen Bergen ein Wolkenbruch niedergeht, füllen sich die Wadis binnen Minuten mit tosendem Wasser, das alles mit sich reißt, auch große Fahrzeuge auf der Straße parallel zur Bucht. Die Flut hat absolute Vorfahrt, nichts vermag sie aufzuhalten.

Wasser ist Schönheit

Ebenfalls am Rande einer Wüste, diesmal ist es die Gobi in der Mongolei, eine unendlich weite, etwa 1000 Meter hoch gelegene Salzwüste, was bedeutet, die Luft enthält ganz viele Salze, wir schmecken es an den Lippen, spüren es auf der Haut. Unser Ziel ist ein

großer Wasserfall auf dem Fluss Orchon. Bald sollten wir am Ziel sein. Große Skepsis allseits, denn die Berge sind noch weit. Wo soll hier ein Wasserfall sein? Plötzlich tut sich die Erde vor uns förmlich auf, ein Cañon, schmal und tief eingeschnitten in der Ebene. Ein unverwechselbares Rauschen ist zu hören, Wassermassen fallen mit lautem Getöse in die Tiefe, der Wasservorhang glitzert in der Sonne und Sprühnebel umhüllt uns, es ist Süßwasser, wir baden förmlich darin. Und auch die Natur um uns herum. Wir können unseren Augen kaum trauen, wir stehen auf einer Wiese voller fast kniehoch gewachsenem Edelweiß. Stille, Friede, nur das Wasser rauscht.

Wasser ist Linderung

Ich war sechs oder sieben Jahre alt, aber das war auch davor und danach der Sonntagsritus in der Familie. Aufstehen bei Sonnenaufgang, Rucksack schnell gepackt. Uns stand ein ganztägiger Ausflug bevor, Proviant nahmen wir immer mit, aber die Wasserflasche wurde erst bei der Quelle gefüllt: am Deákkút. (Damals konnte man das Wasser noch trinken, auch wenn es ein bisschen nach Eisen schmeckte.) Dann wanderten wir ein ganzes Stück zur nächsten Quelle, da wurde frisches Wasser getankt, der Hund bekam aus der Handfläche zu trinken. Vor unserem Ziel, dem Burgstall (Várhely), gab es noch eine kleine Quelle, die inzwischen versiegt ist. Überall floss kaltes, mitunter eiskaltes Wasser aus dem Berg. Bei der Sommerhitze gab es nichts Köstlicheres, als aus der hohlen Hand zu trinken. Herrlich erfrischend war es, wenn uns das Wasser am Kinn und Hals herunterlief und uns ganz schön nass machte. Oft nahmen wir Quellwasser sogar mit nach Hause, auch wenn es doch im Walde am besten schmeckte.

Wasser ist Leben

Wie kostbar es ist, merkt man erst, wenn es knapp wird, ob wegen Mangels an Niederschlag oder eines Rohrbruchs. Ausgetrocknete Bachbetten, Spuren von Tieren, die Wasser suchen, eine verkrustete Suhle, Gartenpflanzen oder Bäume ohne Blüten, weil sie ums Überleben kämpfen. Sogar Vögel vergessen die angeborene Vorsicht, wenn es um eine mit Wasser gefüllte Schale geht oder um eine versteckte Pfütze mit Wasser am Boden. Ich beobachte unsere Hunde und Katzen seit langen Jahren, was für Wasser sie am liebsten trinken. Nichts gegen Leitungswasser, aber sie bevorzugen immer Regenwasser aus dem

Eimer unter der Regenrinne, ein Wasser weich wie Seide und ohne Chlorgesmack. Haben Sie schon mal eine Wespe von einem Tautropfen trinken sehen? Sie saugt den Tropfen förmlich auf. So entgeht sie auch der Gefahr, im Wassereimer zu ertrinken. Die Tautropfen glitzern mit dem schillernden Regenbogen der Wespenflügel um die Wette.

Verheißung

Aus dem richtigen Blickwinkel betrachtet ist der Regenbogen in jedem Tropfen Wasser zu sehen. Derselbe Regenbogen, der in den Wetterwolken zu sehen ist. Das Zeichen des Bundes ist allgegenwärtig, nur muss man es entdecken, spüren und wirken lassen.

Erzsébet Ghiczy

Mein Bibelwort

Teil 38

**„Wer nun mich bekennt vor den Menschen,
zu dem will ich mich auch bekennen vor meinem Vater im Himmel.“**

Matthäus 10, 32

Dieses Bibelwort hat mich, als ich es bei meiner Konfirmation zugesprochen bekam, sehr bewegt. Denn die Konfirmation hat ja gerade damit zu tun, dass man selbst ein Bekenntnis ablegt – und nicht mehr nur die Eltern an unserer statt. Als Segenswort zur Konfirmation beeindruckte mich besonders der Zuspruch: Wie ich mein Bekenntnis zu Gott ablege, so bekennt er sich auch zu mir.

Aber wie kam es dazu, dass ich dieses Bekenntnis ablegen konnte? Als ich klein war, war es etwas unangenehm, jeden Sonntag in die Kirche gehen zu müssen und dort eine Stunde lang zu sitzen. Ich verstand nicht, worum es geht. Als ich dann etwas größer war, begann ich mich für die Gottesdienste zu interessieren. Ich dachte mir, ich höre mal genauer hin, um herauszufinden, ob es mich irgendwie berührt, was dort gesagt wird. Ich habe begonnen aufzupassen, hinzuhören. Ich wusste ja auch, dass die Zeit immer näher kommt, dass ich mich zum Konfirmandenunterricht anmelden würde – und diese Entscheidung wollte ich bewusst treffen. Ich denke, dass ich ein ziemlich emotionaler Mensch bin. Und so hat es mich seelisch

berührt, dass es einen Gott gibt, der auf uns aufpasst und der uns liebt. Ich fühlte: Wenn ich genauer hinhöre, dann spüre ich auch, wie ich Gott gegenüber fühle. Und ziemlich schnell fühlte ich, als ich in den Gottesdiensten war: Genau das will ich hören und genau dem möchte ich folgen.

„Wer mich nun bekennt vor den Menschen ...“ – Dazu hatte ich zum Beispiel Gelegenheit, als ich mit jemandem aus meiner Klasse ins Gespräch kam, der klar äußerte, dass er nicht an Gott glaubt. Ich hörte ihm zu, aber sagte auch, dass ich die geäußerten Ansichten über Gott nicht teilen kann und dass ich für mich etwas im Glauben gefunden habe, was mich überzeugt. Es wurde kein Streitgespräch daraus, aber es war mir wichtig, Farbe zu bekennen und für meinen Glauben einzustehen.

Für mich trägt dieses Bibelwort die Versprechen in sich, dass der, der an Gott glaubt, in den Himmel kommt. Ich habe auch darüber nachgedacht, wie sehr dieses Bibelwort ablehnend wirken kann auf diejenigen, die nicht an Gott glauben, aber letztlich kam ich darauf, dass es vor allem diejenigen anspricht, die an Gott glauben, und wahrscheinlich diejenigen ohnehin nicht erreicht, die nicht glauben. Ich habe mich außerdem gefragt, ob das Bekenntnis Gottes zu uns eine „Gegenleistung“ für ein menschliches Werk ist, dass also Jesus sagen würde: „Leg erstmal du etwas auf den Tisch, dann kriegst du auch etwas dafür.“ Das würde ja auch unseren Lehren widersprechen. Doch ich denke nicht, dass das die Absicht dieses Bibelwortes ist. Ich spüre in diesem Bibelwort eine Bestärkung und Ermutigung, für den eigenen Glauben einzustehen.

Und man kann die beiden Satzteile ja auch umdrehen: Wenn wir uns zu Jesus bekennen, dann si-

cherlich deshalb, weil wir spüren, dass er schon längst ja zu uns gesagt hat. Das gibt mir die Zuversicht, dass er mich auch dann nicht fallen lässt, wenn ich in einer Phase bin, in der ich mich gerade nicht so entschlossen zu ihm bekennen kann. Denn Jesus steht ja für die frohe Botschaft. Das war es auch, was ich damals als

erstes fühlte, als ich mich für das, was in den Gottesdiensten gesagt wird, zu interessieren begann und was mich dazu bewegte, dass ich auch „dazugehören“ möchte. Und das ist es, was auch heute der Glaube für mich bedeutet.

Kamilla Sára Simon

„Gott aber kann machen, dass alle Gnade unter euch reichlich sei, damit ihr in allen Dingen allezeit volle Genüge habt und noch reich seid zu jedem guten Werk.“

2. Korinther 9, 8

Dieses Bibelwort haben wir damals von Pfarrer Rezsó Weltler zu unserer Hochzeit als Segenswort bekommen. In unserem Leben hat sich dieses Bibelwort reich entfaltet. Wir denken auch heute noch sehr gerne an dieses Ereignis zurück.

Doch ich muss weiter zurückgehen: Die Gnade schien in meinem Leben nicht immer reich gewesen zu sein. Wir hatten viele Schwierigkeiten im Leben. Meinen Vater habe ich erst richtig kennengelernt, als ich neun Jahre alt war. Davor war er Soldat. Zunächst war er in der dreijährigen Grundausbildung, danach wurde er gleich wieder einberufen. Er musste Dienst tun in den Gebieten, die Ungarn damals zurückbekommen hat, also in Siebenbürgen, im Oberland und in den Teilen, die heute zu Serbien gehören. Das dauerte wiederum drei Jahre. Danach ist er wieder einberufen worden und ging nach Russland. Dort kam er in Gefangenschaft, wo er drei Jahre lang gelitten hat. Er war öfter sehr krank, bekam nichts zu essen. Es ist viel Böses geschehen. Im Juni 1947 kam er dann nach Hause – ganz abgemagert und krank. Da habe ich meinen Vater erstmals so richtig gesehen und mit ihm gelebt. Zuvor hatte ich meinen Vater nur für ein bis zwei Tage gesehen, wenn er Urlaub hatte. Für uns war es ein sehr großes Glück, dass er überhaupt nach Hause gekommen ist. Das alles zu überleben ist eigentlich ein Wunder. Der liebe Gott hat ihm bestimmt viel geholfen, dass er das überlebt hat. Eine weitere Schwierigkeit

kam im Jahr 1946 auf uns zu. Der Krieg war gerade zu Ende und unsere Mutter war mit uns Kindern – wir waren zwei Buben – alleine. Wir wurden ausgewiesen. Wir konnten die Ausweisung mit Glück verhindern: Als wir den Waggonzettel bekommen hatten, erhielten wir gerade vom Vater zum ersten Mal nach dem Krieg eine Karte, dass er lebt und wo er ist. Viel schrieb er nicht, aber es war ein Lebenszeichen, das uns sehr glücklich gemacht hat. Diese Situation hat meine Mutter ausgenutzt. Sie ging mit dieser Karte zur Kommission und sagte: Unser Vater lebt. Warum sollen wir von hier weggehen? Wir sind ja immer Ungarn gewesen. Und der Vater war ein ungarischer Soldat und hielt immer die Treue zum Land und zu den Ungarn. Daraufhin hat sich die Kommission erbarmt und wir konnten hier bleiben.

Nach 1948 kam eine zweite Welle der Aussiedlung. Damals sind die ausgewiesenen Ungarn aus der Tschechoslowakei zurück nach Ungarn ausgewiesen worden. Sie brauchten Platz. Wo kann man Platz machen? Die noch hier gebliebenen Deutschen hinaus-schmeißen – auf die Straße. Da wurden wir nochmals ausgewiesen. Dann sind wir ins dritte Haus neben uns in eine Waschküche umgezogen. Dort lebten wir zwei bis drei Jahre lang. Das war auch schwer. Inzwischen kam unser Vater nach Hause. Bei der zweiten Aussiedlung war er schon bei uns.

Unser Haus wurde verstaatlicht. Mein Vater hatte eine Dreschmaschine und Sämaschinen. Dies und die anderen Geräte wurden weggenommen. Mein Vater hat immer Pferde gehabt, um damit für die Forstfirma Last – zum Beispiel Bäume aus dem Wald – zu befördern. Die Pferde wurden auch weggenommen. Wir standen da ohne Bett, ohne Tisch, ohne Stühle in einem leeren Zimmer. Wir mussten von vorne anfangen.

„Gott aber kann machen, dass alle Gnade unter euch reichlich sei, damit ihr in allen Dingen allezeit volle Genüge habt ...“ Es gab Zeiten in meinem Leben, in denen das augenscheinlich nicht so war. Aber trotzdem haben wir es gespürt. Denn es gab Menschen,

die es noch schwerer hatten, zum Beispiel wenn der Vater aus dem Krieg nicht nach Hause kam, wenn es nicht nur zwei Kinder gab, sondern vier oder sechs – und auch sie mussten überleben –, und wenn noch Krankheiten dazu kamen.

Ich habe auch glückliche Erinnerungen an meine Kindheit. Ich denke gerne an die Schulzeit: Ab der 2. Klasse war unser Klassenzimmer im heutigen Gemeindehaus. Inzwischen waren die russischen Panzer aus der Bünkergasse abgezogen worden und wir konnten uns frei bewegen. In der Schlippergasse gab es eine Küche, in der wir Schüler immer etwas zu essen bekamen – etwas Einfaches, zum Beispiel eine Suppe. Und es sind auch liebe Erinnerungen aus der Zeit, die ich aufbewahrt habe: So hat unsere Lehrerin für unsere Mütter ein Herz aus rotem Papier angefertigt, in das wir selbst Glückwünsche für unsere Mütter aufgeschrieben haben. Dazu ist ein Foto von uns eingeklebt worden. Es gibt viele schöne Erinnerungen – Zeichen der Gnade Gottes auch in schweren Jahren.

Heutzutage spüre ich Gott jeden Tag. Es gibt auch heute Schwierigkeiten, denn ein Leben, in dem es nur glänzt und blitzt, gibt es ja nicht. Und gerade in Schwierigkeiten spüre ich Gott besonders deutlich: Gerade jetzt in diesem Moment hat Gott doch etwas zu meinen oder unseren Gunsten geändert.

Ein Beispiel: Als wir auf dem Wienerberg unserem Sohn ein Haus gebaut haben, musste die Kanalisation eingeleitet werden. Damals war ausgemacht, dass in drei Tagen die Behörde kommt und die Kana-

lisation anschließt. Bis dahin musste ich den Graben ausheben. Ich hatte aber gerade Schwierigkeiten mit dem Kreuz und glaubte, dass ich es nicht schaffe, in drei Tagen alles auszugraben. Am vorletzten Tag in der Früh kam ich mit dem Gedanken zum Haus, dass ich das heute unbedingt schaffen muss, da stand auf einmal eine Grabmaschine vor dem Haus auf der Straße. Ich fragte mich: Wie kommt diese Maschine hierher? Nach ein paar Minuten kam der Führer der Maschine. Ich fragte ihn: „Hat Sie der liebe Gott hierher geschickt?“ Er sagte, er sei nur zufällig hier. Ich fragte ihn: „Könnten Sie mir helfen? Ich muss bis morgen dieses Stück ausgraben, aber ich weiß nicht, ob ich das schaffe.“ Er entgegnete: „Ja, ohne Weiteres! Mit Freude! Ich helfe Ihnen!“ Er hat die Maschine angelassen und in einer halben Stunde war alles in Ordnung. – Das ist ein Beispiel, wo ich gespürt habe, dass Gott mir und uns geholfen hat. Das kann ich nicht vergessen. Wenn ich daran zurückdenke, packt es mich noch immer.

Ich denke: Der Mensch ist kein Gott. Der Mensch ist nur ein Mensch. Er kann nur, wenn er Hilfe bekommt, verschiedene Probleme lösen. Anders geht es nicht. Es können ihm auch andere Menschen helfen, die von oben ein Zeichen bekommen, dass sie diesem Menschen jetzt helfen sollen. Davon spricht man nicht so viel, aber es geschieht.

Ich habe die Hilfe vom lieben Gott oft im Leben gespürt. Und hoffentlich bekomme ich sie auch weiterhin. Aber ich bin gewiss, dass es so bleibt.

Nándor Bruckner

„Wer mich liebt, der wird mein Wort halten.“

Johannes 14, 23

Dieses Wort Jesu erklingt in einer ganz besonderen Situation. Er bereitet sich gerade darauf vor, sich von seinen Jüngern zu verabschieden. Er hält ganz kon-

cret eine Abschiedsrede. Einer der Jünger spürt die besondere Liebe Jesu zu ihnen, als er verwundert fragt, warum Jesus gerade ihnen und nicht der Welt seine Lehre weitergibt. Jesus – als hätte er diese Frage nicht gehört – fährt mit seiner Rede fort und sagt: „Wer mich liebt, wird mein Wort halten.“

Man könnte sich fragen, ob Jesu Lehre wirklich nur den Jüngern galt? Die Antwort lautet natürlich: Nein! Sie gilt der ganzen Welt, allen, die ihn lieben. Auch mir!

Doch wie soll ich meine Liebe zu Jesus zeigen? Jesus sagt: „Halte mein Wort!“

Da stellt sich nun eine weitere Frage: Woher kann ich sein Wort kennen? Ich konnte Jesu Lehre schon als kleines Kind im täglichen Gebet zuhause, später dann als Kirchgängerin kennenlernen und dabei auch spüren, dass mich Jesu Liebe berührt.

Als gläubiger Mensch lese ich die Bibel. Für mich ist Gottes Wort Wegweisung – und das nicht nur in einer Auswahl. Dessen Umsetzung ist eine Lebensaufgabe. Natürlich kann ein Kleinkind, dessen Wort des Jesukindes zu Weihnachten nur ein „Ich hab dich lieb!“ ist, seine Liebe anders ausdrücken als ein Erwachsener. Denn als Erwachsener ist die Liebe nicht mehr zu trennen von Jesu Wort, das nun umgesetzt, gelebt werden will: Es genügt nicht, nur „Mein Gott! Mein Gott!“ zu sagen. Die Liebe will sich auch zeigen. Notwendig, aber nicht genug, sind die Worte des 63. Psalms „Hasst das Böse!“ Auch die Fortsetzung ist wichtig: „Tu das Gute!“ (Römer 13, 4).

Die Gottesliebe ist die Grundlage für alle guten Werke. Das kann auch in Schwierigkeiten Kraft geben.

Wen wir lieben, dem vertrauen wir auch, denn wir wissen: Er will uns nichts Schlechtes. Auf wen sollte das gänzlich zutreffen, wenn nicht auf Jesus? Meine persönliche Erfahrung ist, dass Jesus alle guten Taten belohnt. Im Leben gibt es zweifellos auch Schwierigkeiten und Auseinandersetzungen, doch „ich vermag alles durch den, der mich mächtig macht“ (Philipper 4, 13).

Wegweisung bekomme ich aus der Bibel und den sonntäglichen Predigten. In meinen Entscheidungen leitet mich der Herr.

Ein letzter Gedanke: Ehre und Dank sei dir für den Reichtum deines Wortes!

Katalin Németh

„Wer sagt denn ihr, dass ich sei?“

Natürlich galt diese Frage Jesu einst seinen Jüngern. Doch stellen wir uns vor, Jesus stellt uns genau diese Frage. Gewiss kämen uns manche Antworten – eigentlich allesamt Glaubensbekenntnisse – in den Sinn. Nur als Beispiel und ohne Anspruch auf Vollständigkeit:

- Du bist der, der mich mein ganzes Leben geführt und geleitet hat.
- Du bist der, der mich vor so manchem Unheil bewahrt hat.
- Du bist der, der mich getragen hat, als es mir schlecht ging.
- Du bist der, der sich auch dann nicht von mir abgewendet hat, als ich über dich nur gelacht habe.
- Du bist der, von dem ich so lange ein völlig falsches Bild hatte – und erst so langsam beginne ich zu begreifen, wer du für mich wirklich bist und dass du, auch wenn ich es nicht merkte oder merken wollte, immer für mich da war.
- Du bist der, der über so lange Zeit hinweg meinen Zweifel, meinen Unglauben ausgehalten hat.
- Du bist der, der mich in meinem Leben reich beschenkt hat.
- Du bist der, der einst am Ende meines Weges auf mich warten wird – und deshalb kann ich hoffnungsfroh nach vorne schauen.

- Du bist der, bei dem ich manch lieben Menschen, dessen Hand ich loslassen musste, in guten Händen weiß.
- Du bist der, der jeden Tag da ist – nur ein Gebet weit entfernt.
- Du bist der, auf den schon meine Urahnen ihr Leben gebaut haben – und hoffentlich unsere Nachfahren einst auch.
- Du bist der, der immer gleich geblieben, auch wenn sich die Zeiten und die Welt ringsum noch so sehr änderten.
- Du bist der, der so oft in mein Leben spricht, mir immer das gibt, was ich brauche – mal Trost, mal Zuversicht, mal Kraft, mal Einsicht, mal Mut, mal Demut.

War Ihre Antwort auf Jesu Frage dabei? Wenn nicht, ergänzen wir sie in Gedanken.

Pfingsten ist das Fest des Heiligen Geistes. Ohne ihn könnten wir diese Frage nie und nimmer persönlich beantworten. Dass wir Gott, dass wir Christus selbst in unserem Leben spüren, wahrnehmen, dass sein Wort in unser Herz, in unsere Seele trifft, das macht der Heilige Geist. Pfingsten ist das Fest, an dem wir genau das feiern. So wünsche ich von Herzen gesegnete Pfingsten!

Holger Manke

„Hoffnung aber lässt nicht zuschanden werden; denn die Liebe Gottes ist ausgegossen in unsre Herzen durch den Heiligen Geist, der uns gegeben ist.“
(Römer 5, 5)

Jetzt mal ganz persönlich ...

An die diesjährigen Träger des Gemeindepreises

Vorne: Samu Körmendy, Anna Németh, Márta Gabnai, Petra Varga, Elmira Bali.
Hinten: Adam Krutzler, Barnabás Kohlmann, Zalán Németh, Ábel Czigány, Botond Hegedüs,
Dániel Szabó mit Pfr. András Pelikán und Pfr. Holger Manke

Es gelingt mir nicht, zu diesem Bild einige klassische informative Zeilen zu schreiben wie: „Am 15. Mai wurden in unserer Gemeinde elf Abiturienten mit dem Gemeindepreis ausgezeichnet.“ Natürlich, sachlich stimmt das. Aber dieses Foto steht für so viel mehr. Wenn ich Euch – gemeinsam und je einzeln – auf dem Foto ansehe, fallen mir so viele gemeinsame Erlebnisse ein, und manch ein Schmunzeln kann und will ich nicht verbergen. Kurzum: Ich muss persönlich werden – und richte mich an die Preisträger:

Danke! Für Euer Engagement! Für Euer Herzblut! Für Eure Kreativität! Für so unzählige gemeinsame Momente! Von der Kindergruppe bis zum Ifi – gemeinsam mit Niki, András und all den anderen Mitgliedern des Ifi, die gerade nicht das Abitur durchleben. Vom Musikalischen Advent bis zu vielen gemeinsamen Gottesdiensten. Und so vieles mehr, dass man gar nicht alles aufzählen kann. Es ist kaum zu glauben, wie viele Momente und Erlebnisse wir in den letzten Jahren gesammelt haben. Und ich glaube, Euer Engagement – die Tatsache, dass es Euch für uns gibt – und Eure vielen Talente und Gaben, die Ihr ins Miteinander einbringt, bedeuten noch viel mehr Menschen in unserer Gemeinde etwas, als Ihr es Euch vorstellen könnt.

Was Ihr in der Gemeinde tut, das tut Ihr gern. Das sieht man. Das spürt man. Sieht man Euch in der

Gemeinde, dann merkt man: Dass Ihr hier seid, ist für Euch die größte Selbstverständlichkeit. Ihr seid da, weil die Gemeinde irgendwie ein Teil Eures Lebens geworden ist. Niemand von Euch hat sich engagiert, um rechtzeitig zum Abitur – bzw. zur Matura – den Gemeindepreis zu erhalten. Aber jetzt habt Ihr ihn trotzdem. Nicht weil *Ihr* ihn wolltet, sondern weil *wir* Danke sagen möchten.

Ich bin Euch wirklich dankbar, dass wir so viel gemeinsam erleben, dass wir Freude und Traurigkeit teilen, dass wir ganz ernst sein können, dass uns aber zwischenzeitlich auch manche Blödelei recht gut von der Hand geht. Und immer war und ist Gott, der diese Gemeinschaft gestiftet hat, in Euch und unter Euch am Werk.

Glaubt mir: Egal, wohin Euch das Leben führt, egal, wie viel Zeit vergehen wird – die Zeit, die wir jetzt gemeinsam erleben, wird immer ein Teil unseres Herzens bleiben. Wir werden immer daraus schöpfen können. Für mich persönlich kann ich das jedenfalls ganz sicher sagen.

Euer Abitur haben wir zum Anlass genommen, um Euch zu danken. Aber ein Abschluss ist es natürlich nicht, nur ein Dank zwischendurch. Ich freue mich auf die Fortsetzung unseres gemeinsamen Weges!

Holger

So viel Engagement hat mich überrascht

Hannes Oberhäußer über seine Eindrücke aus Sopron

Eine Woche in Sopron/Ödenburg mit vielen Eindrücken in der Gemeinde und der Schule – dieses Erlebnis hatte Hannes Oberhäußer. Er stammt aus dem fränkischen Ort Merkendorf bei Ansbach und studiert in Neuendettelsau Theologie mit dem Ziel, Pfarrer zu werden. Sein Auslandsstudium verbringt er im zu Ende gehenden Studienjahr in Budapest. Für eine Woche kam er zu uns, um als Hospitant an Gemeindeveranstaltungen und am Schulunterricht teilzunehmen. Was er aus dieser Zeit mitnimmt, davon berichtet er im Gespräch mit dem Christophoros.

Wie kam es dann, dass du für dein Auslandsstudium Ungarn gewählt hast?

Ungarn ist ein Land, in dem ich noch nie zuvor war, aber von dem ich schon viel gehört habe. An der Hochschule in Neuendettelsau waren immer wieder ungarische Studierende. Durch sie hatte ich Vorahnungen. Dazu kam, dass Ungarn relativ nah gelegen ist, sodass ich auch kurzfristig nach Hause reisen konnte.

Wie ist das Leben als Theologiestudent in Budapest?

Es macht Spaß, die Kurse zu besuchen. Ich bekam auch die Freiheit, mir meinen Stundenplan zusammenzustellen. Es wurde auf meine Interessen Rücksicht genommen. Und ein Vorteil ist auch, dass man sich mit den Mitstudenten und den Dozenten auch gut auf Deutsch unterhalten kann. So konnten wir uns über theologische Themen austauschen. Im Wohnheim erlebte ich eine gute Gemeinschaft, wenn-

gleich es wegen der Corona-Situation über den Winter auch schwierig war.

Welche positiven Erlebnisse hattest du – in Ungarn im Allgemeinen und in Sopron im Besonderen –, mit denen du nicht gerechnet hattest?

Die Ungarn habe ich als sehr gastfreundlich erlebt. Das hatte ich aber ehrlich gesagt schon geahnt. Man ist sehr offen, es wird schnell für den, der nicht die Sprache spricht, übersetzt, weil immer jemand in der Nähe ist, der Deutsch kann.

Und zu Sopron: In meiner Woche hier habe ich erlebt, wie lebendig diese Gemeinde ist, wie viel auch in der Jugendarbeit gemacht wird. In Deutschland habe ich das eher selten erlebt – und dabei denke ich auch daran, dass die lutherische Kirche hier, anders als in Deutschland, in einer Minderheitensituation lebt. Dass sich so viele Menschen kirchlich engagieren, hat mich überrascht. Und dass man sehr schnell sehr gut aufgenommen wird, ist in Deutschland manchmal eine Herausforderung, aber das erlebte ich in Ungarn als problemlos.

An welche Gemeindeveranstaltung in Sopron wirst du besonders gerne zurückdenken?

Mir haben das Treffen der Jugendgruppe und der Glaubensgesprächskreis besonders gut gefallen. Beim Treffen der Jugendgruppe war es schön, so viele junge, begeisterte Menschen um mich herum zu haben. Beim Glaubensgesprächskreis hat mir gefallen, mit anderen Gemeindegliedern ins Gespräch zu kommen und mich mit ihnen über ethische Themen auszutauschen.

Erwähnen möchte ich auch die Begegnung mit Gemeindegliedern. Menschen unterschiedlichen Alters, die unterschiedlich lange in Sopron leben, erzählten mir von ihren Erfahrungen in der Kirche und ließen mich auch in die Geschichte blicken. Diese Eindrücke möchte ich mitnehmen. Ehrlich gesagt: Ich fand alles schön, was ich in Sopron erlebt habe.

Du warst auch im Schulunterricht. Welche Gedanken bewegen dich nach der Schulhospitation?

Ich habe im Lyzeum erlebt, wie viel die Lehrerpersönlichkeit ausmacht. Das ist mir zuvor nicht klar gewesen. Aber jetzt hatte ich das Glück, verschiedene Stunden mit unterschiedlichen Lehrern in derselben Klasse besuchen zu können. Und es macht wirklich einen Unterschied, welcher Lehrer vorne steht.

Ich werde auf jeden Fall mitnehmen, dass jeder Lehrer unterschiedlich auf die Schüler wirkt.

Bei den Nationalitätenklassen fand ich interessant, dass man einerseits weiß, dass alle Anwesenden Ungarisch können, dass man es aber andererseits schafft, auf Deutsch über Themen zu sprechen. Ich glaube auch, dass die Zweisprachigkeit und die damit verbundene breitere Kommunikation mehr Möglichkeiten der Vertrauensbildung zwischen Lehrern und Schülern schafft.

Du hast erwähnt, dass es dir gut getan hat, hier in Sopron unter Jugendlichen zu sein. Kannst du davon etwas mitnehmen?

Ich bin in Ansbach eher im Bereich der Kinderferienbetreuung aktiv. Das ist ein großer Unterschied zu den Jugendgruppenstunden, die ihr hier habt. Ich habe aber auf jeden Fall Spielideen kennengelernt, die ich bisher nicht kannte und die ich mitnehmen werde.

Bei der Wanderung mit Kindern und Jugendlichen im Ödenburger Gebirge dachte ich mir, dass es in Deutschland so gewesen wäre, dass es immer ein Kind gibt, das sagt, dass es jetzt nicht mehr kann. Das war hier gar nicht so. Ich habe vielmehr gespürt, dass trotz der großen Altersspanne alles gut klappt und dass alle auf einer Wellenlänge sind. Wie viel ich von dem hier Erlebten genau in meinem Tun in Deutschland umsetzen kann, weiß ich noch nicht genau. Das wird sich zeigen. Es war aber auf jeden Fall bereichernd, diese Eindrücke hier zu sammeln.

Du hast wirklich eine intensive Woche hinter dir.

Ich habe in meiner Sopronwoche ja im Wohnheim übernachtet. Als ich erfahren habe, dass ich bis 22 Uhr dort ankommen muss, dachte ich mir, dass das sehr schade ist. Ich glaube, ich musste seit meinem 16. Lebensjahr nicht mehr um 22 Uhr zu Hause sein. Aber ich kam dann schnell drauf, dass es diese Woche letztlich keinen Unterschied gemacht hätte, weil ich am Ende eines jeden Tages hier immer sehr erschöpft war. Ich durfte ja jeden Tag sehr viel, sehr interessantes Programm erleben. Ich durfte viele interessante Menschen kennenlernen und viele Eindrücke sammeln. Eigentlich war die Hospitation nur für acht Schulstunden ausgelegt. Wenn ich das eingehalten hätte, dann hätte ich ab der zweiten Stunde am Dienstag nichts mehr zu tun gehabt. Aber ich bin froh, dass sich viel mehr Möglichkeiten boten, dass ich so vieles sehen durfte und dass ich die Gemeinde kennenlernen konnte. Ich werde gern an Sopron zurückdenken!

Kata Szabó

Engedjétek hozzám jönni...

Bizonyságtétel bábokkal: A szív szava

Gyülekezetünk bábcsoportja május 7-én, szombaton részt vett a 18. Országos Evangélikus Bábfesztiválon, melynek a Budapest-Kőbányai Egyházközség Kápolna Színpadá adott otthont. A nap témája a próféták élete és a próféciák voltak.

A lelkes társaságot Cséry Ágnes hitoktatónk készítette fel. Örömmel adjuk közre előadásuk szövegét. Egyházunk youtube csatornáján vissza is tudjuk nézni a soproni csoport mellett a többi gyülekezet bábjátékát is.

<https://www.youtube.com/watch?v=RZWX34gLDKg>

A nap emlékéül kapott oklevélen a következő szerepel a zsúri tagjaitól: „A Soproni Evangélikus Egyházközség a korokat átívelő előadásért külön dicséretben részesül.”

Szeráfok és a trón

A szív szava

Zene

Ézsaiás: Ámóc fia Ézsaiás vagyok.
(Szeráfok, Isten trónja megje-
lennek)

Zene

Szeráf: Szent, szent, szent a Seregek
Ura, dicsősége betölti
a Földet! Szent, szent,
szent a Seregek Ura,
dicsősége betölti a Földet!

Ézsaiás: Jaj nekem, végem van, mert
tisztátalan ajkú ember
vagyok és tisztátalan
ajkú nép között
élek. Mégis szememmel
láttam a Királyt,
a Seregek Urát!

Szeráf 1: (kezében csípővas, izzó
parázs)
Nos, azáltal, hogy ez a parázs

megérintette ajkadat eltűnt gonoszságod és bocsánatot nyert a bűnöd.

Úristen: Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?

Ézsaiás: Itt vagyok! Engem küldj el!

Az Úr világosságában járok.

Úristen: Menj! Mondd meg ennek a népnek:

Hallván halljatok! Látván lássatok!

Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és az alázatos lelkével is.

Felüdítem az alázatosak lelkét.

Felüdítem a megtörtek szívét.

Ézsaiás: Jaj azoknak, akik a rosszat jónak mondják, és a jót rossznak!

Immánuel! Velünk az Isten!

Egy gyermek születik nekünk. Egy fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz. Így hívják: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme.

Zene

Narrátor: Akiról, amiről Ézsaiás jövendölt minden úgy lett. Több mint 700 év múlva beteljesült.

Szív 1: Gellértet mindenki csúfolja, bántja az osztályban, mert kövér, de nekem a barátom.

Szív 2: Igazán lefogyhatna! Hát tényleg hogy néz ki!? Persze, hogy nem akar így senki barátkozni velem!

Szív 1: Mondtam már, Gellért nekem a barátom. Apának is elmeséltem. Képzeld, apának is volt ugyanilyen osztálytársa, barátja gyerekkorában.

Szív 2: Nem gúnyolnak téged is? Én ugyan félnék ettől, nem merném kimutatni a barátságomat!

Jézus: Van rossz büszkeség és jó büszkeség. Egyesek büszkék a saját fontosságukra. A rossz büszkeség lehet a rossz gondolat a fejekben, a bántó rossz szavak, vagy amit bántva cselekedtek.

Szív 2: Veszélyes a rossz büszkeség?

Jézus: Igen! Méreg, halálos akár.

Szív 1: Én büszke vagyok arra, hogy Jézus szeret engem. Arra is büszke vagyok, hogy továbbadhatom másnak, ezt a nagy elfogyhatatlan szeretetet, például Gellértnek. Olyan jó szeretni és boldognak lenni. Jó érzés kapni is, de sokkal jobb adni. Ha próbára teszed a szeretet erejét.

Mindaz tiéd lehet, amit álmodban remélsz.

Jézus: Isten nem kényszerít a jóra. A rossz büszkeség izgalmasnak tűnik, de sok fájdalom, nyomorúság, kétségbeesés követi, ott nincs öröm és a vége a mély verem sötétség. Milyen a jó büszkeség? Önbecsülés. Azokkal lesz, akik ezt választják. Mikor Istentől kapott jó tulajdonságaidat, képességeidet használod, továbbadod. A becsületesen elért eredményeidért hálás vagy. Mindig fényesség követi. Vannak nehézségek, de én mindig segítek, súgom szíveteknek a jót.

Szív 1 és 2 együtt:

Élő Krisztus végylakozást bennünk! Virágok illatoznak szerteszét, segíts a Te jó illatoddá lennünk! Árasztani Isten szeretetét!

Finálé zene:

Van úgy, hogy elfárad a lelkem. Utol érnek régi félelmeim. Úgy vagyok, mint a legtöbb ember. És könnyen feladnám megint. Olyankor megérint a hangod. Mikor elmondod, hogy még most is szeretsz. Meglátom újra régi rangom. És mint győztes hős felkelek. Jézus, Jézus Te szárnyat adsz, ha erőm véget ér Jézus, Jézus. Kegyelmed hoz új reményt. (Pintér Béla dalszövege.)

A közös élmények még a nap további részében is folytatódtak: kirándulást tettünk a gyönyörű Országházhoz, rácsodálkozhattunk a Duna partra a kellemes, meleg napsütésben.

Hálás köszönet a példás, dicséretes részvételért, a sok, felejthetetlen élményért, a felhőtlen együttlért. Készülünk a következőre!

Cséry Ágnes

Pünkösd ünnepe

Jézus mennybemenetele után a barátai együtt imádkoztak egy házban. Egyszer csak erős szél hangját hallották, aztán apró lángok bukkantak fel. Hirtelen hatalmas erőt és bátorságot éreztek, és tudták, hogy ez a Szentlélektől van.

Aztán rájöttek, hogy olyan nyelveken tudnak beszélni, amelyeket nem is tanultak. Minden idegennek a saját nyelvén beszélhettek Jézusról!

A ház előtt nagy tömeg gyűlt össze. – Mi ez? Mi történik? – kérdezték az emberek. Péter kiment, és beszélni kezdett: – Isten Lelke eljött a világba! – újságot boldogan. – Jézust most már nem láthatjuk, de a Szentlélek által most is itt van velünk!

Elmondta nekik az igazságot Jézusról, Isten Fiáról, aki eljött, hogy megmentse minden embert!

Színezd ki a képet!

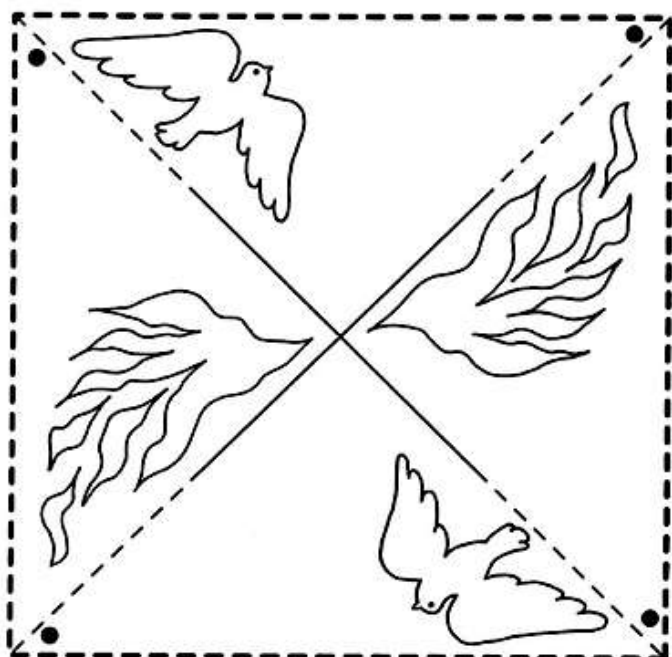
Pünkösd után

Pünkösdig hallgattak. Vártak. Hallgattak.
Szívükben szunnyadt a húsvéti hír:
Nem mentek vele. Egy helyben maradtak.
Aztán pünkösd lett, és ütött az óra.
Zendült a szó: Lélek volt és erő.

És háromezren állottak egyetlen prédikációra.
És egyház született.
Ma is megmozdul ezer és ezer szív
hogyha a szó Lélektől ihletett.
Lélektelen mennyit beszéltünk már mi...
Tanuljunk csendben a Lélekre várni.

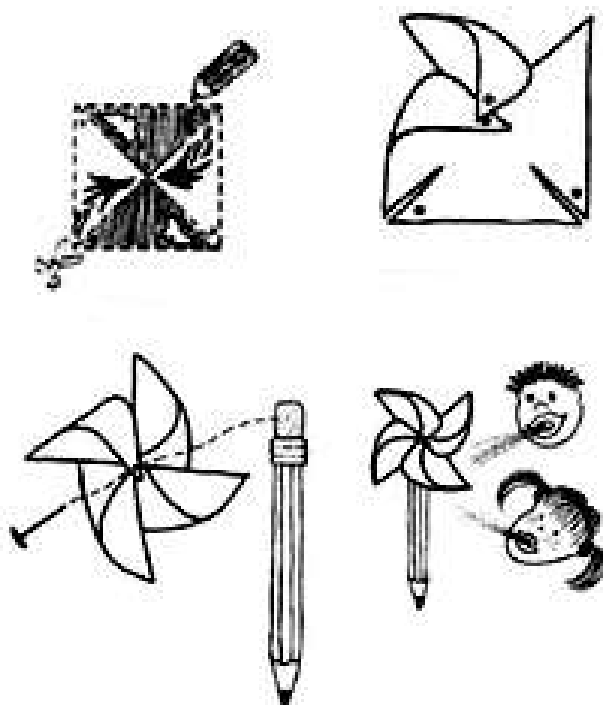
Túrmezei Erzsébet

Pünkösd szélforgó

Pünkösd „postagalamb”

Te milyen hírt adnál át a barátaidnak Jézusról?
Írd vagy rajzold le egy papírra, tekerd fel, erősítsd a
postagalambod lábához, és repítsd el ahhoz a sze-
mélyhez, akihez szeretnéd, hogy megérkezzen az
örömhír!
Óri Katalin

Intézményeink életéből

Önkéntesség a határ mentén

Úgynevezett H-HERO (Health Emergency Response Operations) sürgősségi gyorsbeavatkozó egységeket telepített a magyar ukrán határra a Magyar Vöröskereszt. Ezek a rögtönzött rendelők jól felszereltek. Vannak gyógyszerek és a beteg paraméterezését, monitorozást segítő eszközökön kívül EKG berendezés, AED készülékek és lélegeztetőgép is. Az ellátásra szoruló menekülteket napi 24 órában várják orvosok és az egészségügyi személyzet mellett, lelki segítségnyújtók is.

Három eötvösös tanuló, Maráczai Réka, Istenes Lívia és Pál Richárd József is csatlakozott az egységhez, akik március 21-étől 25-éig teljesítettek szolgálatot az ellátópontokon.

„Vonattal utaztunk Záhonyba, megérkezésünkkel el- igazításon vettünk részt, ahol az általános szabályokat ismertették. A szakmához híven egészségügyi feladato-

kat láttunk el, elmélyíthettük szakmai tudásukat, valamint megtapasztalhattuk, milyen kórházi kereteken kívül dolgozni. Remek csapatnak voltunk a részesei! Megismerkedhetünk más szervezetekkel, külföldiekkel is találkoztunk, ezért nagy hasznát vettük a nyelvtudásunknak, és nem utolsósorban tapasztalatokat cserélhettünk.” – mondta Pál Richárd József.

„A hozzánk érkező betegek állapotát ABDE-szemléletű betegvizsgálattal kezdtük felmérni. Vitális paraméterek, mint például vérnyomás- és vércukormérés, oxigenizáció megfigyelése, légzésszámlálás, testhőmérséklet mérése, továbbá Glasgow Coma Scale megállapítása volt a munkánk. Feladatunk közé tartozott még az esetlegesen felmerülő fájdalmak lokalizálása és intenzitásának megállapítása, illetve anamnézis felvétele.” – tette hozzá Istenes Lívia.

A Magyar Vöröskereszt csapata addig marad a magyar-ukrán határon, ameddig tart a menekültáradat.

„Ottlétünk alatt a leggyakoribb kórképek a magas vérnyomás, a kimerültség, a kiszáradás, a vércukorproblémák és a hirtelen fellépő akut panaszok voltak. Továbbá problémákat okozott az is, hogy a menekültek rendszeresen szedett gyógyszereik elfogytak, amit lehetőség szerint pótolunk. A szolgálat során találkoztunk egy hipertóniás krízissel, amely orvosi utasítás alapján lévő gyógyszeres kezelés után sem szűnt meg, így a protokoll szerint értesítettük az Országos Mentőszolgálatot, akik így a beteget kórházba szállították.” – nyilatkozta Maráczai Réka.

Végzős tanulóink Záhonyban és Barabás község- helyi orvosi rendelőben teljesítettek szolgálatot.

Czinder Anita

Történelmi vetélkedő a soproni népszavazás 100. évfordulója alkalmából

A Sopron és környékén 1921-ben tartott sorsdöntő népszavazás 100. évfordulója alkalmából a Soproni Tankerületi Központ Sopron Megyei Jogú Város Önkormányzatának felkérésére országos történelmi vetélkedőt hirdetett középiskolás diákok számára Civitas Fidelissima néven. A verseny országos döntőjében budapesti, salgótarjáni, békéscsabai, dunaújvárosi, győri és soproni csapatok mérték össze tudásukat.

1921. december 14-e a hűség napja. Ezen a napon vette kezdetét a népszavazás, Magyarország első népszavazása, amelynek eredményeképpen Sopron és a környező települések magyarok tudtak maradni. Az első világháborút lezáró békeszerződések nehéz helyzetbe hozták Magyarországot, viszont ez a népszavazás akkor erőt, hitet és reményt adott a hazának.

A vetélkedőre 71 csapat, több mint 210 tanuló regisztrált. A döntőre nyolc csapat érkezett összemérni tudását a Liszt-központba.

Az Eötvös evangélikus középiskola is képviseltette magát a rendezvényen a Soproniak elnevezésű csapattal, akik országos szinten a 6. helyet szerezték meg. A résztvevők 12. C osztályos tanulók: Máthé Ágota, Vezdén Koppány és Tóbi Zoltán. Gratulálunk! Köszönjük a felkészítést Varga Gábor tanár úrnak!

Czinder Anita

Könyvajánló

A Kedves Testvérek figyelmébe ajánljuk a nyári szünet előtti utolsó könyvvásár alkalmunkat! Reméljük, hogy a testi feltöltődés és pihenés mellett jut időnk a lélek felüdítésére is! Ehhez szemezgettünk a bőséges könyvkiínálatunkból néhány írást.

Gyülekezeti könyvvásár
2022. június 12.

istentisztelet előtt és után
a templom előterében

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak
az igazságra,
mert ők megelégtettek.
Mt 5, 6

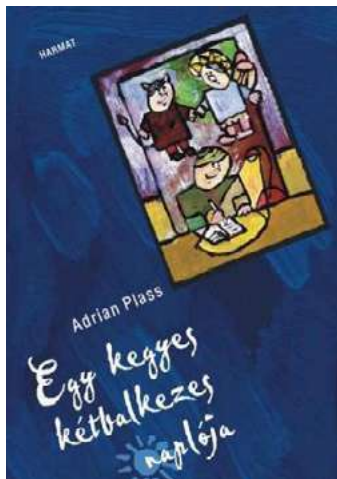
gyermekkönyvek, ifjúsági irodalom,
hitmélyítő írások

Szeretettel várunk mindenkit!

Adrian Plass:

Egy kegyes kétbalkezes naplója

„Nagyon jó keresztyén lennék, ha időnként nem zavarnák meg mások az életemet” – örökíti meg az utókor számára naplójában aznapi következtetését a kegyes kétbalkezes, alias, Adrian Plass. A szentségre őszintén és együgyűen törekvő hősünk mindennapjában a magunk gondjait, bajait, örömeit, küszködését és sikereit láthatjuk meg – görbe tükörben. Aki beleolvas, nem fogja tudni letenni ezt a vidám, öniróniával fű-

szerezett, újabb és újabb csattanókat és – a sorok között megbújva – bölcs belátást kínáló naplót.

Max Lucado:

Jöjj, ha szomjazol

Mindnyájan tudjuk, milyen szomjazni – úgy testi-
leg, mint lelkileg. Hatalmas lehet a vágy, hogy enyhít-
sük torkunk szárazságát. Ám a száraz szív egyenesen
elviselhetetlen. Fel akarunk frissülni, mégpedig azon-

nal. Ha a szívünk kis-
sé megkérgesedett, ha
száraz a lelkünk, és ele-
ped a szívünk, jó hely-
re jöttünk. Max Lucado
e könyv lapjain odavezet
bennünket a kút-
hoz, melyet Isten kínál
nekünk. S ami ugyanilyen
fontos, megmutatja, hogyan
fogadjuk el Istentől mindazt,
amit nekünk szeretne adni.
Sokszor nehezünkre

esik az elfogadás. A szerző azonban segít megérte-
nünk, hogy Isten mindenekelőtt azt akarja, hogy elfo-
gadjuk, amit kínál: jöjjünk szomjasan, és „igyunk na-
gyot” a mindnyájunk rendelkezésére álló Élő vízből.

Rick Warren:

Céltudatos élet

Ha az életünk értel-
mét keressük, nem ma-
gunkra kell néznünk,
hanem Istenre, a Terem-
tőnkre, akinek célja van
az életünkkel. Ha tisztá-
ban vagyunk Isten sze-
mélyesen ránk szabott
tervével, a keresztyén
életünk nem küszkö-
désről és erőlködésről
fog szólni, hanem vilá-
gos döntésekről, ame-
lyek következményeit

az örökkévalóságban is érezni fogjuk. A könyv egy 40 napos „lelki utazást” kínál fel, amelyet ha végigcsinálunk, életünkben jelentős változás állhat be, jobban igazodhatunk Isten tervéhez.

Imádkozz velünk! (Szerk.: Szabó Lajos)

A belső szoba ajtaja nem parancsszóra nyílik.

Imádkozz
velünk!

IMÁDSÁGOK, TÖRTÉNETEK

Vendéget akkor tudunk fogadni itt, ha előtte felkészülünk. Ide meg lehet hívni valakit; itt mi is meghívottak vagyunk. Nekünk készítették elő a meghitt és gyógyító légkört. Számunkra nyílik új esély. A lélek mélyének titkairól csak közelről lehet beszélgetni. Személyes jelenlétben. Életközelen. Életünk közelében. Erre a közelségre hívnak ennek

a kötetnek az írásai: imádságok, történetek, meditációk, versek.

JELENTKÉZÉS QR KÓD MEGNYITÁSÁVAL

ÉTELEK A BIBLIÁBAN

SZERETETTEL VÁRJUK AZ ISKOLÁS GYEREKEK
JELENTKÉZÉSÉT! (MAX. 95 FŐ)
TÁBOR DÍJA: 13.000 FORINT

JÉZUS MONDJA:
„ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE.”

NAPKÖZI GYEREKTÁBOR

A SOPRONI EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZETBEN

2022. JÚNIUS 27. - JÚLIUS 1.+3.

A GYŰLEKEZETI HÁZBAN
JELENTKÉZÉSI HATÁRIDŐ: JÚNIUS 13.

EVANGÉLIKUSOK VAGYUNK

és te?

NEM KÉRDÉS, MOST MÉGIS AZ!

Segíts bennünket azzal, hogy evangélikusnak vallod magad: neked egy válasz, nekünk a legfontosabb támogatás a 2022-es népszámláláson.

Emlékeztess a vallásra vonatkozó kérdés és a válaszadás fontosságára családod tagjait, barátaidat, ismerőseidet is! Legyünk minél többen láthatóan evangélikusok!

Tervezett programok

- **Június 5-én**, pünkösdvasárnap két istentiszteleten tartjuk a konfirmációt, 9 órakor német nyelven, 10.30-kor magyar nyelven.
- **Június 6-án**, pünkösdhétfőn 17 órakor A Sopron Gospel belépőjegyes koncertje lesz templomunkban.
- **Június 12-én**, vasárnap 10 órakor tanévzáró „Tízórai”-istentiszteletet tartunk csatlakozóan teaházzal. Szeretettel hívjuk a hittanosokat, családjukat és természetesen mindenki mást is.
- **Június 12-én**, vasárnap 15 órakor hálát adnak az újkéri imaház felújításáért, a résztvevőktől előzetes jelzést kér az újkéri gyülekezet.
- **Június 16. csütörtök és 19. vasárnap** között németországi testvérgyülekezetünkől, Bad Wimpfenből lesz vendégünk egy csoport.
- **Június 17-én, pénteken** 19 órakor Szotyori Nagy Gábor orgonaművész koncertje lesz templomunkban J. S. Bach és César Franck műveiből.
- **Június 19-én, vasárnap** délután kórusünnep lesz Sopronban, ennek keretében 14 órakor hangversenyt tartanak templomunkban.
- **Június 20. hétfő és 24. péntek** között Kinderbibelwoche lesz gyülekezetünkben.
- **Június 25-én, szombaton**, a Múzeumok éjszakája programsorozat keretében múzeumunk 17 órától 21 óráig tart nyitva. 18 órakor Dr. Kasza Péter (SZTE BTK) előadása a nagyteremben „Egy elveszett Mohács-beszámoló nyomában. Filológiai szenzáció Sopronból” címmel. 19 órakor Ponzichter történetek. 20 órakor Fel a toronyba! Látogassuk meg a „szelíd óriást”!
- **Július 2-án, szombaton** 19 órakor az 50 éves Primavera kórus (karnagy: Szarka Andrea és Reiner Renáta) és a 8 éves Musicolore énekegyüttes jótékonyági hangversennyel köszönti a 800 éves Aranybullát templomunkban.
- **Július 3-án, vasárnap** a 10 órakor kezdődő istentiszteleten énekel a Primavera kórus.
- **Július 10. és augusztus 21. között** a gyerek-istentisztelet 10 órakor, a magyar nyelvű felnőtt istentisztelettel közösen kezdődik a templomban, a gyerekek a bevezető liturgiát követően vonulnak át a nagyterembe.
- **Július 11. hétfő és 15. péntek között** finnországi testvérgyülekezetünkől, Seinäjokiből lesz vendégünk egy ifjúsági csoport.
- **Augusztus 11-én, csütörtökön** 18 órakor Lakner-Bognár András és Illés Klaudia koncertje templomunkban.
- **Augusztus 20-án, szombaton** 17 órakor kétnyelvű istentiszteletet tartunk az Eggenberg-ház udvarán, ígét hirdet Dr. Robert Jonischkeit burgenlandi szuperintendens és Ihász Beatrix esperes.
- **Augusztus 28-án, vasárnap** 18 órakor az Orgona határok nélkül sorozat keretében orgonakoncert templomunkban.
- **Szeptember 9-én, pénteken** 18 órakor a Kalimba gyerekospelkórus koncertje templomunkban.
- **Szeptember 11-én, vasárnap** 9 órakor tanévkezdő gyerek-istentiszteletet tartunk csatlakozó teaházzal. Szeretettel hívjuk a hittanosokat és családjukat!

Közöttetek van

Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van!
Mert az Isten országa közöttetek van!
(Lk 17,21)

Gyere el a Szélrózsára, várunk Gyulán!
Regisztráció és jegyek:
szelrozsatalalkozo.hu/registracio

SZÉL RÓZSA 13. evangélikus ifjúsági találkozó
Gyula '22
07.13-17.

szelrozsatalalkozo.hu
[facebook.com/szelrozsatalalkozo](https://www.facebook.com/szelrozsatalalkozo)
[instagram.com/szelrozsata2022](https://www.instagram.com/szelrozsata2022)
[youtube.com/szelrozsatalalkozo](https://www.youtube.com/szelrozsatalalkozo)

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2022. pünkösöd – tanévkezdés

június 5. (pünkösdvasárnap)

- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Pelikán András
- 9.00 német (konfirmáció, úrvacsorás,
áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
- 10.30 magyar (konfirmáció, úrvacsorás,
áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Pelikán András

június 6. (pünkösdhétfő)

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Holger Manke
- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

június 9.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 12. (Szentháromság ünnepe)

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás, tanévzáró):
Pelikán András
- 15.00 kórházkápolna (úrvacsorás):
Pelikán András

június 16.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 19. (Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnap)

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Pelikán András
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

június 23.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 26. (Szentháromság ünnepe utáni 2. vasárnap)

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Dr. Simon Attila
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Őri Katalin
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Dr. Simon Attila
- 15.00 Balf: Dr. Simon Attila

június 30.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt:
Holger Manke

július 3. (Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnap)

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet (táborzáró):
Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 kórházkápolna: Dr. Tóth Károly

július 7.

- 17.00 Wochenpredigt: Gerda Haffer-Hochrainer

július 10. (Szentháromság ünnepe utáni 4. vasárnap)

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás): Gertraud Winter
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban,
folytatás a nagyteremben): Csoboth Judit
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

július 14.

- 17.00 Wochenpredigt: Frank Lissy-Honegger

július 17. (Szentháromság ünnepe utáni 5. vasárnap)

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Elfi Fiedler
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban,
folytatás a nagyteremben): Bálint Ádám
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

július 21.

- 17.00 Wochenpredigt: Jakob Kruse

július 24. (Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnap)

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Gertraud Winter
- 10.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban,
folytatás a nagyteremben): Őri Katalin
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

július 28.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt: Jakob Kruse

július 31. (Szentháromság ünnepe utáni 7. vasárnap)

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Christine Posch
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban,
folytatás a nagyteremben): Cséry Ágnes
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

augusztus 4.

17.00 Wochenpredigt: Jakob Kruse

augusztus 7. (Szentháromság ünnepe utáni 8. vasárnap)

8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

9.00 német: Gertraud Winter

10.00 magyar: Pelikán András

10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben):
Róthné Mrkva Edit

15.00 Balf: Pelikán András

16.00 kórházkápolna: Pelikán András

augusztus 11.

17.00 Wochenpredigt: Joachim Grössing

augusztus 14.

(Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap)

8.00 magyar: Pelikán András

9.00 német (úrvacsorás): Gertraud Winter

10.00 magyar (személyes igei áldással):
Pelikán András

10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Cséry Ágnes

15.00 Balf: Pelikán András

16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

augusztus 18.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

augusztus 20.

17.00 Eggenberg-ház (kétnyelvű):
Dr. Robert Jonischkeit szuperintendens és
Ihász Beatrix esperes

augusztus 21.

(Szentháromság ünnepe utáni 10. vasárnap)

8.00 magyar: Pelikán András

9.00 német: Holger Manke

10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Bálint Ádám

15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

augusztus 25.

17.00 úrvacsorás Wochenpredigt: Holger Manke

augusztus 28.

(Szentháromság ünnepe utáni 11. vasárnap)

8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Holger Manke

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

szeptember 1.

17.00 Wochenpredigt Holger Manke

szeptember 4.

(Szentháromság ünnepe utáni 12. vasárnap)

8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

9.00 német: Holger Manke

9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András

10.00 magyar: Pelikán András

15.00 Balf: Pelikán András

16.00 kórházkápolna: Pelikán András

szeptember 8.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

szeptember 11.

(Szentháromság ünnepe utáni 13. vasárnap)

8.00 magyar: Dr. Tóth Károly

9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke

9.00 gyerek-istentisztelet (tanévkezdő): Pelikán András

10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 350 példányban.
Várható következő megjelenés: 2022. szeptember, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly
9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895